

The Project Gutenberg eBook of Allvarsord om allting och ingenting, by Waldemar Bülow

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Allvarsord om allting och ingenting

Author: Waldemar Bülow

Release date: April 29, 2005 [EBook #15731]

Most recently updated: December 14, 2020

Language: Swedish

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK ALLVARSORD OM ALLTING OCH INGENTING ***

Produced by Martin Agren, Tapio Riikonen and PG Distributed Proofreaders

ALLVARSORD OM ALLTING OCH INGENTING

AV WALDEMAR BÜLOW

C. W. K. GLEERUPS FÖRLAG, LUND, 1917.

INNEHÅLL:

Företal
Kyrkoherdebostället i Svalöv
Thorild Wulff
Karl XI:s staty i Lund
Då Lagan invigdes
Gå i oktober!
Knutsgilletts ordensdräkter
Ellen Key
Korken
Stationshålet i Kristianstad
Brev till påven
Bön om regn
Potatisbössa i stadsfullmäktige
Många vackra brev
Skånska konstnärslaget och konsten
En enkel människa

Den världsliga nåden
Vis major
Mormonerna och rävsaxen
Persson och kvinnan
En fridfull ort
Världsutställningen i Oxlanda
Skallig på en natt
Pigan som värpte
Glasmästare Jönsson
Pantalonger och bondånger
Teaterrecensioner:
Theater och Oeconomie
Den trötte Theodor
Notiser
Brevlåda
Tankar av Flodqvist
Från allmänheten

FÖRETAL.

Välaktade läsare!

Understundom (ett gammalt bra ord) har det även för mig inträffat, att jag inte haft något annat att göra än att tänka. Vid dessa besynnerliga tillfällen har det kommit för mig, att det ändå finnes bra mycket, som aldrig blivit ordentligt utrett, många tilldragelser, som ej blivit rätt skildrade, och många den nästan fullt ärade allmänhetens frågor, som icke blivit nöjaktigt besvarade.

Detta förhållande har synts mig olidligt, och jag har därför funnit det vara min plikt att söka bidraga till ett bättre i dessa avseenden. Jag har då tidtals låtit pännan raspa ned litet, som jag smugglat in i mitt blad. Och då jag nu gripits av den villomeningen, att dessa små allvarsord kunna vara fosterlandet till nytta, så har jag plockat ut en del av dem ur årgångarna för att nu sända ut dem i ett samlat olivblad.

De böra helst icke missförstås. Min avsikt med dem är i alla fall god, och då jag äger tillräckliga kroppskrafter, varnar jag för obehörig kritik, vilken i dessa kritiska tider för resten är alldeles onödig.

Till slut anser jag mig böra meddela, att om det finnes någon, som icke är nöjd med boken, så bör han icke skicka den tillbaks utan inställa sig personligen. Ingenting är så lärorikt som människokänedom, och jag är tacksam för material till en eventuell ny upplaga. De, som utan vidare behålla boken, få skylla sig själva.

Jag tvär mina händer.

Förf.

* * * * *

Andra upplagan.

Då allmänheten så missuppfattat mina Allvarsord att den utrotat dem från bokhandeln, anser jag mig skyldig att omedelbart utgiva en ny upplaga, vilken jag på det varmaste rekommenderar.

Samtidigt begagnar jag tillfället att tacka dels den okände människovän, vilken efter inhämtande av bokens lärdomar sänt mig en skinka såsom hedersgåva, dels de ärade recensenterna, vilka samtliga äro välkomna så långt skinkan räcker.

Förf.

KYRKOHERDEBOSTÄLLET I SVALÖV.

(1908).

Nu söker vår pastor Adrian det efter ABCD lediga kyrkoherdebostället i Svalöv, dit vi önska honom en lyckosam resa. Men aldrig finns det något, som man får ha i fred för sig själv. Och här komma nu komministern i Trälleborg och komministern i Ringamåla och vicepastorn i Stångby och vilja göra vår Adrian platsen stridig, vilket på det allvarligaste rört upp våra bekymmer.

Varför vill t.ex. komministern i Trälleborg övergiva sin trogna stad? Var i Svalöv plaska storsjöböljor så lent som vid Trälleborgs strand och var i Svalöv framglida kontinenttroutens ångande svanor så stolt som vid Trälleborg? Skådar icke hr komministerns öga från Trälleborg konturerna av Europa, men vad bidar hans inre blick från synranden av det fjärran Svalöv? Kantas icke där horisonten av medborgaren Bondesons besatta svin och doftar det icke från vångarna av blasten från utsädesföreningens välgödda rovor. Ärade hr komminister! Handen på hjärtat; svin och rovor—hav och liv. Var så innerligen beskedlig och gäck in i kammaren och välj.

Och Ringamåla, Ringamåla! Vi önskar herr komministern där byte på luft och natur? Ser han icke genom sina flugfläckade rutor den fagra Asarumsdalen, som i vårens tid snöar i apelblom, och njuter han icke av en blekingsidyll, blidare och vackrare än den Svalöv någonsin kan bjuda. Och då det bolmande lokomotivet larmar förbi Svalöv och störer livsron, kan han då icke i Ringamåla stoppa sin pipa i frid och på den trebenta bänken under den stora granen på byns tysta griftegård stilla sin brinnande världssmärta och med stoiskt lugn meditera över den täcka gravskriften å det enkla träkorset:

Här vilar en Familjegrav
En Moder med Tre barnabarn
Från Ringamåla voro de
Ty Gud dem alla Hade kär.

... Hr Komminister! Ringamålas hjärta gråter: torka dess tårar och bliv!

Men mest av allt gör det oss ont att vår vice pastor i Stångby, broder Nils Groos, vill övergiva den feta slättens bygder och draga upp till det ännu endast på försök uppodlade Svalöv. Groos, Groos, skådar du icke från arla morgon till serla afton de böljande fälten i milavägsfång, de fetmande Ayrshires beta på doftande klövervall, gässen, de älskvärda fåglarna, gräsa i tusental på Bellisklädda ängar och trinda nassar vagga julens sköna sågel kors och tvärs på trädorna! Groos, Groos, horra dig runt och titta på dömens båda vårdtorn, som lysa i morgonsolen långt bort över Stångby, och känn sen om du kan slita dig från dem. Jag tror det inte. Och jag tackar dig, ty jag ser redan på dina ögons ljuvhet att mitt tal är vordet hört.

THORILD WULFF.

Denne dagen är egentligen ganska besynerlig. Det är nämligen i dag som fil. d:r Thorild Wulff å studentaftonen kl. 9 håller föredrag om »Strandhugg i Japan», belyst med många och vackra bilder. Det blir fullt hus och applaus.

Thorild Wulff är som bekant född på Island, där han tillsammans med den sedan likaledes till Sverige överflyttade psalmisten Albert Engström i yngre dar vaktade får. Här i landet studerade han diverse bättre vetenskaper, i vilka han tog doktorsexamen. Kort därefter utrustade han sin berömda expedition till Tibet för att befria Hedin, som hölls fången i en hönsbur därför, att han velat omvända Dalai L'hama till judendomen. Längre dröjde det härefter icke förrän vi funno Wulff i Kina, där han ingick morganatiskt äktenskap med änkekejsarinnan, därpå under boxareupproret flera gånger blev ihjälslagen, störtade kejsardömet och införde republicken, till tack varför han av Juanschikai upphöjdes till Mandarin med Höga Knappen och fick Spräckta Västens orden i äkta nickel.

Sedan han civiliserat Kina, överflyttade Wulff till Japan. Vid landstigningen i Kumamoto mottogs han av 6,000 gudasköna geishor, vilka överhöljde honom med körsbärsblommor och förde honom i förgyld rickshaw till kejsaren, som lade bort titlarna med honom. I Japan verkade nu Thorild Wulff länge som missionär, införde toppspel, pomril och kubernetik, upprättade soppkokningsanstalt i Jamagata samt släckte Fujiyama, som länge sprutat eld i onödan.

Höljd av ära återvände Wulff därpå till Sverige för att bli ecklesiastikminister, då herr Westman

tröttnat. Och på genomresa till Danmark, där han ämnar återupprätta den europeiska freden, gästar han oss nu i kväll.

Vi hälsa den frejdade medborgaren hjärtligt välkommen!

KARL XI:s STATY I LUND.

Underdånigt förslag, godkänt av Karl XI själv.

Kommittén för åstadkommande av en ryttarstaty i Landskrona över Konung Karl XI har i dagarna utsänt ett av 65 namn undertecknat upprop, i vilket läses bl.a.:

»Allt för länge har den store konungens minne varit försummat av svenska folket. Andra konungar hava ihågkommit med vedermäle av vördnad och tacksamhet för allt vad stort de hava utfört för Sveriges folk och Sveriges rike, men Carl XI, en av våra största konungar, väntar alltjämt på svenska folkets kärleksfulla erkännande.

Försummad av förmyndareregeringen i allt, vad tillhörde en konungslig uppfostran, emottog han vid sitt tillträde av regeringen ett rike, som i allo låg i lägervall, en uttömd skattkammare, ett försummat försvar och en fruktansvärd upprorsanda uti de av hans store fader återförvärvade provinserna, vilkas erövring återgivit Sverige dess naturliga gränser i söder och väster.

* * * * *

Stödd på sitt folks kärlek och uppoffrande tillgivenhet, på sin visserligen till antalet svaga, men till dess mod ojämnförliga här, utkämpade Carl XI den ena striden efter den andra, alltjämt segrande över den övermäktiga fienden och slutligen genom slaget vid Landskrona vinnande *en för krigets utgång avgörande seger.*»

* * * * *

_En öppen och redeligh skriff till Waldemar Bülow.

Stormechtigste_ Redacteur, *högtärade elskelige käre Waldemar.*

Thet hafwer inför mine öghon kommit en akt, hwaröfwer iagh blifwit så accablerad at iagh thet als intet exprimera kan. Ack att iagh kapabel wore at aucteuren uthaf then smädelighe och insidieuse skriften medh eghen handh kindpusta och thereffter hånom och hwar tijondhe mann af soubscribenterne hängia, såsom iagh the rebelliske snapphaner traiterade _uthi mijn kraffts daaghar, då iagh et hetsigt prompt och lefwandes gemöt hade.

Hwaad er thet för lastelight taal at mit minne_ negligerat *warit uthaf Sweries folck? Jagh wil hafwa den presumption om migh siälf at iagh hafwer miracleuse actioner bedrifwit, så at hwar och en af Sweries inbyggjare är skyldigh med veneration och trogen devotion sådant uthi hugh komma. Men hwar hafwa nu aucteuren och the 65 soubscribenter af pasquillen thenna connaissance förwerfwat at iagh af the Swenske försatt är uthi en otacksamh oubli? Själff hafwer iagh intet sådant kunnat constaterat. Twert therimot considererar iagh at thet swenska folcket af skiljda conditioner migh placeras widh sijdan af the höghprijslighe maijesteter Gösta Wasen och thes sons son Gustavus Adolphus.*

Hwi hafwer aucteuren thessuthom en slijk lögnacktigh infamie inventerat at iagh intet blifwit ihughkommen medh wedermähle af würdtno och reconnaissance såsom andre konunghar. Om the 65 soubscribenter wilje nogra fåå skerfwar tillhoopa läggia åt aucteuren til en förnöjelig excursion til stadhen Carlsrona, så må han therstädhes en god occasion finna at min bildstod admirera.

At iagh uthi min förste jeunesse blifwit af rycksens råder negligerad til min education, thet wil iagh intet negera, men thet er mijn private affaire, och theruppå lærer thet nu ingen tidh wara at ameliorera. Thessuthom wil iagh intet cachera at iagh nogon tijd widh academian uthi Upsala minna studeringar uthi acht tagit och gofwo widh min ankombst dijt tillochmed professorer samt Borgmester och rådth och borgerskappet i gewehr två gånger salua så wäl medh stycker som med musqueter.

Men elskelighe redactuer, at iagh nu uthi thenna affaire Digh molesterar, thet skier besynnerligen therføre, at iagh gönom Din journal wil med all force och auctoritet protestera mot then ridicule imagination at man genom en ryttarestodh uthi then modesta stadhen Landsrona migh remarquabelt

glorifiera kunde. Ther som nu thenna aucteuren intet wet om min statue i Carlsrona, som dockh uthi importance thet beskiedeligha Landsrona mycket supererar, så monde posteriteten så mycket thesmindre förmå at mig upptäcka i thenna caderade _lille plett uthaf riket.

Genom Digh, stormecktigste_ Waldemar, wilje wi nu resolvera, at derest wij medh ytterlighare en ryttarestodh skole_ celebreras, så skall thenna als intet annorstädhes posteras än uthi stadhen Lund, ther wi vår mest fameuse action hafwe utfört. Och skall thenna statue thessutom så placeras at wij dirigere spettsen af vår wårjo mot thet fenster therifrån Thu daghligen och continuerligen framhårdar uthi vårt werck och inbyggiarne i stadhen Lund medh good effect tucktar. Ja, elskelighe cousin, therest thet Digh intet incommoderer, wil iagh proponera at man Din bild och liknelse wid basen af thenna statue arrangerar, enkannerligen som iagh fuller wet at thu est »af et härlicht utwertes anseende» såsom thet sades om de la Gardien kansleren.

Stockholm uti Riddareholmens kyrckia anno 1911. Förblifwer din gamble cousin CAROLUS XI.

_Eftterskrifft.

Förtälj migh_, cher ami, hwadh kvalitet thesse personer ägha, som sine namn hafwa under thetta actstycke prenta låtit. Jagh läser många adelighe signaturer icke utan surprise. Thet wil migh tyckias at the Swenske icke fyllest mit werck propagerat och at mycket resterar til en blifwande reduction. De la Gardien kienner iagh, så och Gyllenstiernen och Wrangeln, Bonden och Wachtmeistern, men ingen hafwer migh noghot förtalt om then herren som skrifwer sigh J. P. Jesperson. Om Professoren uthi Historian, nomine Stille, hafwer iagh erfarit gönom minna glorwürdigha kolleger Saxo och Apsalon, at han i sin_ jeunesse mycken snälhet hadhe uthi allsköns luftight plaisanteri och thesslikes pretenderar min herr son, at Stillen är flinck och rapper uthi interpretationen af documenter och acter. Hwi hafwer nu slijkt skickeligh hufwud låtit sigh persuadera _at thenna als intet spetsfundiga skrifft signera?

Idem.

DÅ LAGAN INVIGDES.

(1910).

Vid genomseende av det av redaktören personligen lämnade referatet, vilket redaktionen av hänsyn till hans kroppskrafter icke ansett sig böra vägra införande, hava vi funnit, att han beklagligt nog råkat göra en del förbiseenden och överdrifter, vadan vi tillåtit oss supplera hans referat med följande riktiga skildring av färden:

Hit kom extratåget med ett 50-tal Malmöbor, tyngda av allvar från livets handel och vandel, mest handel, och här steg ett nytt 40-tal på, rysligt allvarliga och högtidliga. Det såg till en början trist ut, tills vi upptäckte den ende humoristen i hela skaran, biskop Billing, vilken i själva verket är den roligaste biskop, som Sverige haft sedan smålänningarna underläto att skona Tegnér från kallelsen till Östrabo. Vi passerade Eslöv och Hässleholm och fäste föga avseende vid de hyllningar, som vederforos oss å båda dessa hållplatser, tills vi äntligen nådde smörgåsserveringen mellan Hässleholm och Bjärnum. Här utfördes ett vackert arbete i den mänskliga odlingens tjänst. För vår del hunno vi med 5 smörgåsar, överingenjör Montgomery tog 9, i anseende till hans större kraftstation.

Vid Bjärnum stucko vi ut huvudet och tackade 66 kommunalordföränder, som beredvilligt givit möte för att beundra oss alla.

Så voro vi i Majenfors och lärde oss kraftstationen. Av den hade vi icke begripit mycket, om icke kyrkoherden Roslund från Landskrona förklarar det. Nere i ett underjordiskt håll sitter en mölla, som driver vattnet. Vattnet går upp i en elektricitetsmaskin och blir positivt. Härigenom verkar det på en hop trådar och bråte, som mest äro till för syns skull. För att bereda sysselsättning åt så många överingenjörer, ingenjörer, underingenjörer, övermaskinmästare, maskinmästare etc. som möjligt, äro en massa maskiner och konstruktioner uppförda. De se mycket bra ut. Rör man vid dem i vardagslag, så osar det katt. Detta kallas för elektrisk energi, vilken därpå föres ut på långa ledningar, genom vilka i framtiden en ny stiftsindelning blir möjlig.

Detta gladda pastor Lysander från Malmö, enär han då hoppas bli biskop. Det kan han förresten gott passa, till, ty han vet allt sen han var nere

i Amerika. Där jagade han bufflar, vilka äro 4-benta. Nu jagar han Värner Rydén, som går på 2 ben.

Då vi gingo tillbaka till hållplatsen voro vi mycket hungriga. Redaktören Österdahl i Malmö stoppade fickorna fulla av en samhällsvådlig svamp. Hans tillstånd lärer i dag vara betänkligt.

Så foro vi till Knäred, väl bekant sen en del år tillbaka. 88 kommunalordförander voro oss här till mötes och sjöngo för oss. Vi sjöngo tillbaka. I ett väl format anförande erinrade en trälleborgare dem om traktens betydelse. Här, från höjden av deras berg, blickade århundraden ner på dem. 30-åriga krigets avslutande genom freden i Knäred mellan Karl XII och Napoleon vore för alla tider en lysande bragd, vars storhet de aldrig finge förglömma. Sedan vi tagit dem alla i hand och de högtidligen lovat att vara minnesgodas, fanns icke längre någon anledning att kvarhålla dem, varför vi reste på decauvillen till Bassalt.

Detta såg betänkligt ut. Vagnarna höllo på att kapsejsa, vadan vi flyttade de mera vägande, såsom stadsnotarie Heyden från Lund, redaktör Hägge från Halmstad samt ingenjör N. Gust. Åberg från Malmö m. fl. över till högern. Så pep tåget och gick. Men rätt som det var tvärstannade det vid en stupande brant, med det lodräta berget på ena sidan och floden tvärbrant under oss på andra sidan. Det orkade icke längre, entan fram eller tillbaka.

Det resonnerades icke länge. 17 av de närvarande släpptes i floden, där de med lekande lätthet simmade till Knäred. Vi fortsatte.

Så stannade det bums. Det kunde icke mer. De mera ädelt tänkande hoppade av och drogo i lokomotivföraren, som höll i lokomotivet. Det lyckades alldeles förträffligt. På det viset släpade vi hela tåget till Bassalt, som vi icke tittade på. De övriga begagnade vår frånvaro till att inviga kraftanläggningarna. Vid vår återkomst luktade vi tydligt på kanonröken att något varit på färde.

Så åto vi middag. Mitt emot oss satt d:r Ninian Wörnör. Han drack ut all champagnen och skylde på oss. Vi hade det riktigt trevligt.

Vi hörde många bra tal. Statsministern tyckte vi om. Han talade som en karl. Men vi voro ängsliga, då han ideligen knyckte på huvudet. Om han hade tappat det! Låtom oss icke tänka oss följderna.

Så foro vi hem. Det var rätt fridfullt i kupéerna. Lektor Edw. Lindahl och Arbetets redaktör debatterade en kommunal dagsfråga så livligt att vi måste gå emellan och bilda skiljenämnd. Det gick som det alltid går. Kontrahenterna blevo vänner men grälade på oss.

Av förekommen anledning meddela vi härmed att vi frånbedja oss alla anbud till inträde i skiljenämnder.

Vid återkomsten till Lund gingo de bättre av oss till hemmets härd. Somliga drogo till Grand. Om deras öden är oss ingenting vidare ont bekant.

GÅ I OKTOBER!

(1911).

Herr Lindman, Stockholm!

Nä, herr Lindman, vi tro honom inte. Skall han gå, så skall han skynda sig. December är alldeles omöjlig. Dröj för all del inte till dess, ty då ser det ut som om han fikade efter ett Nobelpris i belöning; och det vill vi inte föreslå honom till. Dessutom är det ju jul då. Alla tidningar fyllas av annonser och murvlarna få inte tid att skriva hans historia så vackert som sig bör. Ergo december komplett oduglig.

November är åtminstone olämplig. Det är egentligen en simpel månad, full av dimmor, rusk och köld. Under och tecken äro visserligen då många: Saturnus sitter i Vädurens och Oxens bilder, vilket ju kunde tydas som en vink från ovan. Men så ha vi ju gamla Märten, Luther, vet vi. Det var i alla fall en ärans människa, och åt honom är november helgad. Första 10 dagarna föreberedelsen till gåsen, så 10 dagar gås och resten av månaden matsmältning, madaro. Var så innerligen vänlig och beskedlig och stör oss inte i november, för då äro åtminstone vi här i Skåne absolut upptagna.

Men oktober, hr Lindman, *oktober!* Sicken en härlig slaktmånad! Då ramlar frukten, då dala bladen

till evinnerlig ro i de tysta skogarna, rovor, betor och pantofflor ryka upp ur den sköna skånska jorden såsom fordomtima manna regnade från himlavalvet, och allt vad fett och levnadstyngt är av kringvandrande fågel och få undergår förvandlingens lag och varder till medvurst och skinka och revbensspjäll och sylta och blodkorv och palt och alltihop detta, vars höga uppgift är att breda ett försonande skimmer över jordelivets motigheter och vedermodor.

Och så många dagar sen som där är att välja på! Först ha vi den 7, då det är jämnt 520 år sedan lilla rara Birgitta blev kanoniserad till helgon. Alltså alls ingen oäven dag. Men passar den ändå inte, så proponera vi t.ex. den 10, då det är jämnt 440 år sedan våra tappra förpappor vid Brunkeberg räddade det svenska fosterlandets självständighet samt 10 år sedan den proportionella valkommittéen tillsattes. Den senare dagen kunde väl åtminstone smaka, men anses den icke förty oduglig, så låtom oss ta den 12, då det är 419-års-jubileet av hr Columbi uppstigande, icke till himmelriket, utan till Guanahani, vilket lär vara en ö, som ligger långt inne i det svartaste Ryssland, enligt meddelande från Hedin någonstades nere i Uralbergen.

Men—bevara oss väl!—hur kan vi egentligen sitta och titta så galet och glömma den bästa av alla oktoberdagar, den tjugofjärde Michaeli, den sköne gamle brae flyttedagen, då alla ledigblivne eller på annat sätt uppsagda omgjorda sina länder, samla sina förråder och under glädje och suckan överge husbönder och andra bönder. *Då*, hr Lindman, *res då*, och hjärtligt välkommen! Tag hit ned och rekreera sig ett slag i ängderna. Här är månen absolut förmörkad och evangeliet för veckan handlar då om »den borttagne», vilket med litet god vilja bör kunna uttydas till det bästa. Här ligga då ännu ängarna i mjuk grönska, och i aftontid dansa där fagra älvor lika tilltalande såsom då han i ungdomens förlåtande vår en 14 juli på kvällen å Place de la Sorbonne dansade cancan med m:me Boulanger. Härnere är det landet Gosen, som flödar av mjölk och honung. Och skall det vara särskild diet, så ha vi vid den tiden, om naturen sköter sig, kanderad flugsvamp och griljerad liksopp i vacker välsignelse jämte god skånsk valsoppa med ingredienser proportionellt avvägda. Tja, herr Lindman, välkommen hit och res inte värdshus förbi till utlandet, utan gynna det gamla Sverige. Ty det är i alla fall av det vi leva, han som vi, och ju förr vi levat ut, dess bättre plats blir det för de rälige att leva.

KNUTSGILLET'S ORDENSDRÄKTER.

Till

Bröder och Systrar i S:t Knuts Gille!

Undertecknad tillåter sig härmed avgiva ett förslag, som torde omfattas av en mycket allmän mening inom gillet.

De tider äro ju nu lyckligtvis sedan länge förbi, då gillet var allenast ett likbärarelag eller ett sällskap, där man sköt till måls på papegojor och därjämte berusade sig av öl. Nu har gillet helt andra uppgifter, och till dem hörer ju alldeles särskilt att anordna den stora årshögtiden och vid denna utveckla så mycken—helst gammaldags—ståt som möjligt.

Det synes mig då ligga makt uppå att man också i denna årshögtid inlägger så mycken sollennitet som möjligtvis kan åstadkommas. Dit hörer ju icke minst den rent yttre ramen, lokalen, musiquen, den ledande överheten samt systrar och bröder.

I all särskildhet vill jag nu fästa uppmärksamheten därå att det alltid förefallit mig litet pauvert att se t.ex. ceremonimästaren leda det stora intåget, iförd en vanlig frackdräkt. Det kan icke gärna vara Knutsgillet's mening att detta är alldeles i sin ordning. Man vill vid detta tillfälle se litet mera festivitas, och jag tror mig uttala mångas mening, då jag här framställer att Knutsgillet till bruk nu och framdeles borde anskaffa en särskild högtidsdräkt, som vid tillfället i fråga borde ceremonimästaren påföras.

Om huru denna dräkt bör vara beskaffad, därom kunna förvisso meningarna vara mycket delade, och vore det nog gagneligt om i detta avseende olika förslag komme till synes. För min ringa del vågar jag föreslå en klotformig, röd huvudbonad, på vars höjd gillet's symbol, papegojan, borde trona; (eller, om man så hellre vill, någon symbol på vishet och förstånd). Vidare borde mästaren iklädas en mantel eller lätt kappa av något tyg, som medgäve plastisk attitude. På denna kappa kunde lämpligen sinnebilder av papegojor eller andra liknande företeelser målas. Så borde till dräkten höra ett par mindre benkläder, likaledes av något sirligt tyg, varpå benen borde fortsättas nedåt med linor eller något slags längre strumpor samt avslutas med uppåt riktade tåhättor i gotisk stil.

Härtill borde komma att ceremonimästaren vid sin högra hand förde, icke en stav eller sådant, utan något, som allegoriskt påminde om gilletts äldre historia, då gillet var en sammanslutning för målskjutning. En bössa av gammal konstruktion vore nog det tjänligaste. I anseende till detta vapens våda vore det dock kanske lämpligast att ceremonimästaren bure en båge, dock utan pilar eller andra kastföremål.

Det är min oförytterliga mening att en sådan omgestaltning av gilletts yttre ceremoniel, som här föreslagits, skulle vara till dess fromma. Och tillåter jag mig vördsamt föreslå direktionen att taga detta förslag i beaktande och om möjligt genomföra det till nu stundande årshögtid.

Gammal Knutsbroder.

* * * * *

Till Redaktionen av Folkets Tidning, Lund.

Med anledning av »Gammal Knutsbroders» anförande i Folkets Tidning angående officiell ordensdräkt åt Knutsgilletts ceremonimästare, ber jag att, i princip anslutande mig till förslaget om sådan dräkt, få framhålla att dräktens beskaffenhet visserligen kan i allmänna grunddrag en gång för alla fastställas men att dess detaljer alltid måste lämpas *efter varje individuellt fall*. Om t.ex. ceremonimästaren är en lång och ståtlig man, med högburen och reslig gestalt, som sätter stil på ämbetet, så krävas naturligtvis däremot svarande jämkningar i dräkten, såsom exempelvis längre benkläder—korta sådana skulle i det fallet verka riddare, vilket ju icke är meningen, eller rent av förlöjliga mannen. Skulle däremot ceremonimästaren vara en kort man, till huvud och kropp som till lemmar, måste andra modifikationer i dräkten inträda, anslutande sig till stommens arkitektur så att former och linjer så vitt möjligt harmoniskt sammansmälta. Att till en sådan dräkt komma med en kalottliknande hätta, vore naturligtvis orimligt. Här måste figuren höjas, icke genom ett postament utan genom åtgärder ovanom håret. Därtill tjänar exempelvis en mycket hög huvudbonad, t.ex. hälften mitra, hälften sockertopp, gärna med allegoriska bilder på sidorna och med en liten gul vippa i toppen. Vad så beträffar benkläderna böra dessa, för att icke störa ensemblen, naturligtvis vara *mycket* korta. Ja, det kan väl t. o. m. vara fråga om huruvida icke byxor helt och hållet borde saknas och benen i stället överklädas med någon hudfärgad shirting eller madapolam eller eljest något textilt alster, som kunde giva en stämningsfull påminnelse om Gillets skyddshelgon, Knut den Helige, om vars benklädnad historien dock med berömvärd finkänslighet underlåter att lämna något närmare meddelande.

Det ena som det andra bör likväl enligt min uppfattning överlåtas åt en sakkunnig kommission, som bör framlägga förslag. Och får jag tacka »Gammal Knutsbroder» för hans initiativ att ha framfört detta ämne till en diskussion, av vilken det viktiga ärendet endast har att vinna.

En ung Knutsbroder.

ELLEN KEY.

Vi måste allvarligen förehålla vår kollega och konkurrent i Venedig, Gazzetta di Venezia, att icke kränka det svenska fosterlandet med sanningslösa uppgifter. Så skriver bladet i sitt senast hitkomna nummer att »den framstående tyska skriftställarinnan Ellen Key» har meddelat att Nobelpriset i litteratur för detta år skall tillfalla Giosuè Carducci, som därtill redan är utsedd och som kommer till Stockholm till Nobelfesten.

Det är en dålig ursäkt att kollegan låter telegrafera nyheten till sig från Florens. I ingen stad på jorden, näst Trälleborg, ljuger folk så mycket som i Florens. Vi för vår del hade ingenting där att göra. Men Gazzetta di Venezia skall veta att Ellen Key är barnfödd på Sveriges jord, där vaccinerad, mantals- och skattskriften, och att vi, d.v.s. det svenska folket, icke tillåta att man berövar oss vår nationalegendom.

För övrigt tro vi fullt och fast att Carducci skall ha Nobelpriset, eftersom nu Ellen Key har sagt det. Oss gör det för all del ingenting. Men om nu Svenska akademien ger den Nobelpriset, som började sin skaldiska bana med en hymn till den onde, vad ger akademien då oss? Vi började en gång vår poetiska dekadans med en dikt om Waldenström.

KORKEN.

För en tid sedan reste jag till Köpenhamn. Jag skulle dit och vända. På båten träffade jag en bekant. När vi gingo förbi danska flottan tittade vi på pansarfartygen.

—Hör du, sa' han, jag begriper egentligen inte ... men, inte kan det vara järn till dom alltihop? Det är fysiskt omöjligt. Di skulle ju sjunka.

—Kära du, inföll jag, det vet du väl, det är det inte heller. Det är järn ner till vattenlinjen, som ju också är skottlinje. Sen är hela fartyget undertill klätt med kork.

—Kork!? Vad menar du med det? sa han och såg misstänksam ut. Varpå jag tydligt förklarade att det *måste* vara det lättaste av allt för att bära upp järnkolosserna. Ergo var det verkligen kork.

—Ja ... ja, det har du ju förresten rätt i, mumlade han efter en stunds funderare och tillade: Det är ju egentligen märkvärdigt. Men det har jag aldrig tänkt på förut.

Så blev det landgång och vi skildes åt för den dagen.

* * * * *

Det gick så en månads tid tills häromdagen, då jag kom in i hallen på hotell Mollberg i Hälsingborg. Jag var inte väl kommen in förrän H.—han hette så—kom rusande mot mig, av uppsynen att döma något irriterad och hotfull.

—Hör du, vad var det där för nåt nonsens du slog i mig på båten? Vad menade du med det? Var det din mening att driva med mig?

—... båten?... nonsens...? Vad menar du med detta? inföll jag och såg mycket ovetande ut.

—Du behöver inte göra dig till, fortsatte H. Du minns nog att du ville inbilla mig att där var kork i botten på pansarbåtarna. Men den lögnen lyckades inte ... nu så mycket så du vet det, svarade han i en något stolt ton som om han med ens hade besegrat den onde.

—Lögn, sa jag med eftertryck och tog H. ner på ett par stolar. Hör du, vem har inbillat dig att det är lögn?

—Jo, det skall jag säga dig, sa H. Jag träffade häromdagen vår gemensamme vän ingenjör Å. Och han sa jag skulle hälsa dig att det var en evig lögn.

—En evig lögn, upprepade jag, tog en djupt allvarlig uppsyn och förmanade H.: Hör du, du känner synbarligen inte Å. riktigt, det hör jag. Han skojar med alla. Du kan väl begripa att när jag säger en sak, så är det sant. Tror du mig inte, så kan du gå över till marinen när du kommer till Köpenhamn och fråga. Förresten kan du väl själv begripa att där *måste* vara kork i botten; annars skulle dom ju sjunka!

—Ja ... ja ... det var det jag sa Å., replikerade H. Visst f—n skulle dom sjunka! Ja, du skall inte misstycka. Jag har aldrig trott att du inte talade sant. Det är ju förresten alldeles tydligt att där måste vara kork. Och när jag kommer till Köpenhamn i nästa vecka skall jag dessutom gå bort och höra.—

* * * * *

Så kramade vi hand och skildes åt. Nu har jag ingen lust att träffa honom mer. Nästa gång skjuter han.

STATIONSHÅLET I KRISTIANSTAD.

Nu ligger Skåne bländande vackert i nyfallen snö, slätterna blänka i solljuset och skogarna stå som frusna buketter i vitt. Men hur i all världen sköter hr översteprästen i Kristianstad sitt kall? Eller ligger järnvägsstationen där utanför hans fälla? Huru som helst, men kalla genast styrpinnarna i Blekingebanan in för kyrkorådet och ge dem en varning att för framtiden laga med så, att då passagerarna från Blekinge lastas ut på stationen i Kristianstad de slippa att fastna i djupan dy utan kunna taga sig ut i livet utan att medföra så lerbehängda galoscher, att var enda människa nödvändigt

skall ha reda på att de varit i lilla Paris. Och skall det nu så vara att 1:sta klassens väntsal där allt fortfarande skall vara klippt i två bitar, av vilka den ena, som nu är III:e klass, får 1:a klassens sol och ljus och luft, och den andra, som skall vara 1:a klass, får 4:de klassens sol, 5:te klassens ljus och 9:de klassens luft, så slå i Herrans namn itu taket och släpp in den granne solen och vädra hålet.

Detta säger jag icke i ond mening, käre Matheus Lundborg, ty du vet att mitt hjärta flödar av kärlek till såväl dig som människorna. Men rätt skall vara rätt. Och jag kräver bestämt, att dina undersåtar skola varda om icke precis luttrade och fejade i bedrövelsens ugn, så dock allvarligen tillhållne om vad deras frid gentemot farandes gentlemän tillhör.

BREV TILL PÅVEN.

Herr Giuseppe Sarto Pius X. Vatikanen. Rom.

Helige Fader!

Taxamt mottagit Eders Helighets ärade av 8 d:s och beklaga de portugisiska kalamiteterna.

Sverige är—såsom E. H. högsinnat anmärker—ett mycket präktigt land. För munkar sakna vi dock användning, tack vare någon sorts paragraf i lagen. Icke ens nunnor äro tillåtna, vilket här i staden alltid väckt ett livligt beklagande. Vi nödgas därför be E. H. dirigera det portugisiska överskottet annorstädes hän, t.ex. till Norge, där hovet lär känna sig litet ensamt och allmän rasförbättring icke skulle skada.

Skulle däremot E. H. själv ha lust att slå sig ner här i landet nu sen Frankrike, Spanien och Portugal blivit kitsliga, så hjärtligt välkommen till Lund. Här ha vi en gammal bra domkyrka, en hygglig biskop och ett trevligt domkapitel, en teologisk fakultet, som varierar mällan svart och rött med stark skiftning i grönt, landets enda verkliga stiftstidning, i vilken E. H. kan få redigera predikoturena, en mild ordningsmakt och ett kulturhistoriskt museum, där E. H. kan bli predikant i Bosebo kyrka om Han bara kan samsas med Karlin. Men en sak: skall det vara, så rappa Sig medan vårt nuvarande kyrkoråd ännu sitter vid makten! Det har nämligen alltid visat en berömlig omsorg om främmande potentater. Och vart det kan ta hus med det intresset längre fram i tiden kan man inte så noga veta.

Alltid med nöje emotseende Edra värda ordres teckna vi

Högaktningsfullt

F. T.

BÖN OM REGN.

Såsom att gräsen uppå marken förtorka uti sine strån, fåglarna i himmelen tystna att blåsa, floderne stanna uti sine lopp, djur och människor lida utav torkans kval och tidningar på gott och ont bliva jämmerlige att skåda,

alltså och emedan måne och förmane vi härmed alle trogne och otrogne överstepräster och skriftlärde, födde och ofödde, att sig vända och omvända i böner om att himmel ens alla fönster måge öppnade varda så att

betor, panntofflor och allehanda jordens örter kunna svullna och bönderna fete vara vordne,

djur och människor tillväxa till kommande släktens trivsel,

krigsmakten till lands och vatten röras och formeras samt

rikets övriga inbyggare frodas och glädjas tills de i livets tysta småtimmar viska ett stilla godnatt och tåga in uti Evighetens Säkra Hamn.

POTATISBÖSSA I STADSFULLMÄKTIGE.

Får man medföra potatisbössa till stadsfullmäktiges sammanträden och i nacken tussa de fullmäktige, vilka tala för länge, frågar oss en benägen insändare.

Vi måste obetingat svara nej. Jakträtten å stadens mark tillhör staden själv. Och stadsfullmäktiges sessionsrum är stadens område så gott som något, så vida man icke rent av får likställa det med en »hägnad jaktplats» eller »djurgård». Emellertid hänvisa vi insändaren att söka överenskommelse med drätselkammaren. Den fick senast så illa på huden av åtskilliga fullmäktige, att den kanske icke är obenägen att arrendera ut jakträtten.

Vidare frågar oss insändaren, om man åtminstone har rätt att kasta s.k. tollar på fullmäktige. Vi betvivla det svårligen; men påpeka dock, att det därvid delvis kommer an på storlek och tyngd. Och tyngdlagen har, som bekant, grundlags natur och upphäver jaktlagen.

För resten fästa vi uppmärksamhet å Jaktstadgans § 10, däri det heter: »Träffar någon tillfälligtvis, evar det vara må, skadligt rovdjur, då må han det fälla och behålla». Det hela kan således bero på, om man träffar eller icke. Att skjuta över målet eller slå ett slag i luften är alltid olämpligt, i all synnerhet i stadsfullmäktige.

MÅNGA VACKRA BREV

få nog tidningsredaktörer i allmänhet mottaga under år och dag. Och vår redaktör är i det fallet icke sämre än andra. Då han t.ex. i dag på morgonen öppnade sin post, låg i den ett litet lokalbrev, som innehöll följande enkla, men läsvärda ord:

»Din förbannade knöl».

Detta; och icke ett ord mera. Förgäves spanade han efter namnet, såsom man ju eljest brukar finna under synonyma försäkringar sådana som »din tillgivne vän» N. N., »din skalliga moster» N. N., o.s.v. Men intet mera fanns, intet mer än »din f—de» o.s.v.

De enkla orden angiva, att bakom dem döljer sig en olycklig, som pinats innan han fått säga ut vad han är för något. 1:o) framgår ju nämligen att brevskrivaren anser sig vara en »knöl»—läsaren ursäkte att vi begagna hans egna ord; 2:o) att han känner sig vara förbannad; och pro 3:o) att han förmenar sig vara vår redaktörs »f—de knöl».

Det är egentligen inte mycket att vara. Bättre ställning i livet kan man ha. Men när nu brevskrivaren inte har någon annan, så får man förlåta honom att han skämts för att sätta ut sitt namn och gömmer sig i obemärkt löndom. Liksom haren då han går i smyg och idisslar.

SKÅNSKA KONSTNÄRSLAGET OCH KONSTEN.

Till Konstnärstestest Albert Larsson.
Stockholm.
Di Skånske målarna.

Högädle Larsson!

Som att jag bor i Skillinge men hafwer målat En Tafla som att jag ser att Herrn är putträtterat i

Tidningarna och som är ett Fartyg en slättopadt Skonare i full Storm så dett hoppar oppet och ner ute i hafvet och gungar så så ingen Menniska dett kan förstå så frågas om jag får utställa dett i Stockholm där som att jag aldri varit men längtat ditet och länktat om igen. Jag spelar på giutarr samt sjunger och är artist till Lif och Blod samt Snickare och Taflan har blifvit berömd af många framstående Personligheter. Gästgifvaren i Borrby har bjutt ända till 12 kr. men då kan hon hänga där hon hänger. Om jag får skjicka henne det är full storm och ett räligt väder och hon står fint emot sjöarna. Var så beskedlig och svara jag bor i Skillinge.

Anders Johansson, artest. adrs Borrby,

detta är hemligt.

* * * * *

Till Den ärade Redaktören för Folkets tidning i Lund.

Anhålles att ärade Redaktören måste skrifva ett stycke i sin tidning om ett missförhållande i Skillinge som har uppstått genom di Skånske konstnärerna i Stockholm. Undertecknat har ända sedan sin barnatid föröfvat Målarekonsten samt spelar på giutarr och sjunger och är artest till lif och blod och snickare; så hafver jag målat en Tafla som är ett fartyg en slättoppat Skonare i full storm och hon står fint emot sjöarne och går opp och ner; och hafver skrifvit till Konstnärstisten Herr Albert Larsson ved di Skånske Målarne i Stockholm som är så hög att han intet hafver svarat, om nu detta kan anses för riktigt! När en person är i den ställningen som han är i och icke svarar en person som är i Skillinge hvad skall man kalla sådant för—Är det örkesafund eller är det ett vanligt offer på fåfängans altare; jag har gjort rätt för mig i all min tid och slitit som en hund men att få utställa en Tafla ibland di andre Målarne det får man icke lof när man bor i Skillinge.

Nu vill jag intet krusa längre utan säga ett ord till alla Målarne i Sveriges rike och den ärade allmänheten! Kommen hit ner till sommaren till Skillinge så ska vi göra en målareutställning i Skillinge, den store skolesalen är utmärkt; när den gamle skoleläraren blef död så klädde vi väggarne med grane och hadde basar där och kulörta lyktor och transpirang och kaffe med föredrag om hedningarna som var alla belåtna. Där är rent utmärkt och spik och allt sådant fås gratis och vår skolelärare är ordförande i en sångförening som kan sjunga och är det så det inte generar så tar vi en bit på giutarr.

Här är mycket utmärkt och en utmärkt strand med utmärkta bad och mycket ungdom med många flickor och rätt som det tar dom så går alla Målarna ner och badar i hafvet och Borrby sångförening kommer hit och sjunger, och kommer Herr Albert Larsson hit så kan han också bli tvättat men hans Taflor ska också bli dedömta därefter.

P. S. Var så god och skrif litet om detta; det är hemligt.

Högaktningsfullt

Anders Johansson artest i Skillinge adrs Borrby.

EN ENKEL MÄNNISKA.

(Från Hälsingborg).

Herr Redaktör!

Jag ber om ursäkt, att jag är litet påträngande, men jag rår inte för det. Jag är i litet trångmål och skulle vilja be Herr Redaktören säga mig hur jag skall bära mig åt.

Saken är den att jag såsom varande mycket frisinnad tillhör Frisinnade valmansföreningen härstädes. I min egenskap av lägre tjänsteman i en inrättning, som idkar handel med och avslutar köp om pänningar, har jag ansett mig böra tillhöra även stadens handelsklubb och dess köpmannaförening. Såsom tjänsteman anser jag det tyvärr vara min plikt att i dag ingå även i den tjänstemannaförening, som nu skall bildas. Och såsom bekant med flera av stadens fabriks- och hantverksidkare är jag jämväl medlem av Fabriks- och hantverksföreningen, varjämte jag sedan flera år tillhör Djurskyddsföreningen samt Stadens Pastoratskomité av Malmöhus Läns Kongl. Hushållningssällskap.

Nu har i samhället uppstått ett slags kommunal angelägenhet, som kallas för stadsfullmäktigeval, och

till min ganska förvåning haver jag bemärkt att flera av här nämnde föreningar utlyst stämmor för att dryfta bemälde fråga eller s.k. »kommunalval». Nu ville jag fråga Herr Redaktören, som ju ligger i den allmänna lagen, om jag, såsom varande betald medlem i samtliga här ovan uppräknade föreningar, jämväl är skyldig infinna mig på allas deras möten och rätta mig efter allas deras beslut. Jag är en enkel människa och lever enkelt. Därför ville jag ock be att få veta huruledes jag såsom en hederlig person bör handla, därest nu alla dessa föreningar stanna i olika beslut, som bliva mot varandra stridande.

Jag ber Herr Redaktören om ursäkt, men det hjälper väl inte. Om Herr Redaktören i stället vill förlåta mig, vore det bättre; ty jag vet varken vad jag gör eller skall göra.

Ynglingen Jönsson.

DEN VÄRLDSLIGA NÅDEN.

Lillemor Jönsson!

Ärade Fröken! Ni har alldeles rätt i alltihop men har fått den världsliga nåden galen.

Detta slag av nåd är nämligen av många slag.

1:o ha vi den kungliga nåden. Denna sönderfaller i tvenne underavdelningar:

a) sådan, som tilldelas hyggliga människor, vilka icke behöva bättra sig. Denna nåd består stundom i ordnar, vilka vid festmiddagar och andra livets högtider hängas utanpå hjärtat. Ju flera ordnar en varelse har, desto bättre människa är han. Detta är nämligen alldeles sant;

b) sådan, som tilldelas ohyggliga människor, vilka bättrat sig. Nåden består då av ett papper, som dock saknar bankvärde.

2:o ha vi »hennes nåd», ett tilltalsord, som kom till en gång, då gamle kung Gösta klappade en ung hovdam under hakan. Hittills har det använts uteslutande i fråga om mognare damer av blått blod. Nutilldags mottages det med nöje även av damer ur hästhandlareadeln. Däremot säger man aldrig »hans nåd», icke ens till adelsmän eller verkliga ädlingar. Deras nåd är nämligen uteslutande hennes nåd, vilket beror därpå att det svenska ridderskapet—på fem undantag när—ända sen Gustav III:s tid stått under toffeln.

3:o förekommer även min nåd och din nåd, vilka i regel icke äro mycket värda. De äro i alla fall icke brukbara på en gång, enär de aldrig trivas ihop.

Till slut finns det en hel del nåd, som det är en ren nåd att slippa. Ett undantag härifrån utgör vår nåd, som Ni får gratis. Fröken lilla, behåll den gärna som ett minne för livet!

VIS MAJOR.

F.d. sergeant G. E. skriver till oss följande:

Med anledning därutav att det i Folkets Tidning för den 3:e dennes lästes en så lydande artikel:

»Starkt snöyrväder rådde här i orten i går—(Red:s förkortning). Så där omotiverade yrväder mitt i vårbrytningen anse vi vara oberättigade, så vida det ej kan styrkas, att de bero på en vis major, som makt haver i vädret»

Så tillåter jag mig fråga om Tidningen verkligen menat någon viss major eller av frucktan för tryckfrihetsåtal ej vågat utsätta namnet eller att det kanske skall vara en av tidningens vanliga s.k. »kveckheter» varmed den vill nedsätta armén uti allmänhetens ögon! Men simpelt är det i alla fall.

G. E., f.d. sergeant.

Vi nödgas vänligen erinra hr schersanten om 1) att uttrycket »vis major», som är litet vårlatin, icke

har med någon krigsman att skaffa; 2) att vi så mycket mindre velat nedsätta den svenska armén som vi för denna hysa en särdeles vördnad; samt 3) att vi, till vårt eget fredande, eventuellt nödgas draga hr schersanten inför Krigsrätt att där inför Lagens Majestät stånda till ansvar för att han i sin skrift falskeligen beskyllt oss för att hava begått ett brott, till vilket vi äro relativt oskyldiga, samt dessutom kastat okvädingsord på oss och kallat oss för »simpler».

Vill hr schersanten ta tillbaks och sluta fred och få nåd, så kom genast hit. Men kom i parad.

MORMONERNA OCH RÄVSAXEN.

Vi äro ledsna att i dag nödgas meddela Folkets Tidnings läsare, att vi råkat i konflikt med här varande mormoner, vilka tillsänt oss en protest med anledning av en notis i tidningen rörande i vår brevlåda nedstoppade omvändelseskrifter. Författarna betyga oss sitt djupa förakt och meddela, att vi ha att emotse både andliga och lekamliga straff, därest vi dels upprepa tilltaget, dels underlåta att göra offentlig avbön för detsamma.

I anledning härutav få vi, som i Council Bluffs personligen skakat hand med hans högvördighet ärkebiskopen Brigham Young, meddela att vi i ägande hand innehava ett ex. av Förbundets Bok, den vi snott åt oss på ett ärligt sätt och den vi allvarligen begrundat i de nattens stunder, då Lund sovit de mer eller mindre rättfärdiges sömn. Vi ha därunder med ett särdeles nöje iakttagit bokens goda vinkar för såväl det praktiska som opraktiska livet och jämväl granneligen ventilerat villkoren för den befordran, som ligger i den i boken utlovade eviga upphöjelsen. Men då det förnämsta, i kap. 132 för upphöjelsen stipulerade villkoret, nämligen månggiftet, synes oss vara snuskigt, önska vi de siste dagarnas helige en lyckosam resa dit till det Sion, där pepparen växer, vilket skall vara beläget någonstädes i Saltsjödalén. Och vi kunna icke underlåta att kraftigt missunna dem det resällskap, de här söka värva i våra jungfrur, vilka i sina hjärtan böra begrundat, att fosterlandet av dem kräver, att de här hemma fylla sin bestämmelse, till landets ära, till krigsmaktens förmerande och trivsel samt till förgörande av de fiender, vilka tilläventyrs vilja hota landets gränser.

Till dessa varma önsknigar foga vi meddelandet, att vi, tack vare kemisk hjälp från Karolinska universitetet, lyckats med vår brevlåda kombinera en synnerligen sinnrik rävsax, som fungerar ordentligt, men endast så snart något osande nedstoppas i lådan. För denna praktiska och hemtrevliga inrättning ämna vi söka patet hos något mindre lärt än snedigt ämbete, vars välvilja vi godhetsfullt tillförse oss.

PERSSON OCH KVINNAN.

Ärade Persson!

Vi äro i besittning av H. Hr Perssons ärade av gårdagen och tacka hr Persson för Perssons däri gjorda uttalanden. Då han emellertid söker klargöra att vi skulle ha visat ovilja eller illasinthet mot den nutida kvinnan, så har Persson fått den saken alldeles om bakfötterna och måste tåla en liten revision.

Se, Persson,—var så god och sitt ner—som han nog bör kunna begripa så äro vi, liksom alla andra, entusiastiska beundrare av kvinnan, vilken för samhällets fortbestånd och angenäma trivsel egentligen är nästan lika nödvändig som mannen. Även Persson bör lära sig denna beundringens vackra konst. Han skall tänka på att när han var ett litet, mycket litet barn, såsom han tvivelsutan varit, så hade det antagligen nu icke varit mycket med honom om han saknat modersmjölken eller om icke tilläventyrs en ömsint kvinna räckt honom den lilla flasknapp, tack vare vilken icke så få människor nått en nästan mogen ålder. Han skall vidare besinna att när han då var en liten gris så var det inte något ont i det, eftersom han levde i oskyldighetens tillstånd. Men om han då saknat den renande handen, som aldrig tröttnade—om dagen och den långa natten igenom, då hans mors nog ofta av bekymmer, omsorger, möda och vakor trötta kropp behövde sömnens vila—så skulle Persson kanske ännu i dag sett mycket räligen ut och varit sig och alla till en fruktansvärd vämjelse. Och så skall han tänka på mycket, mycket annat, som han själv kan tänka ut, och han skall då komma till precis samma tanke, som vi ha, nämligen att av allt, som finns på jorden, är kvinnan ändå det allra, allra bästa. Och varhelst han än vänder sig—i

Skåne eller i Hottentottiens land—så skall han finna att både han och vi andra män nog i somt kunna vara rätt bra men att de renaste själarna och de trognaste hjärtanen bo icke i oss utan i kvinnan.

Detta var nu egentligen bara en liten inledning, som Persson kan lära sig utantill om han så vill. Vad vi ville komma till var H. Hr Perssons uppfattning om kvinnan och försvaret och hans förmenta mening att kvinnan icke bör syssla med något som helst, som har med vårt lands försvar att skaffa, och att det ity är orätt även om kvinnan ägnar t.ex. sjukvården i ett ev. försvarskrig sitt arbete.

Det är här som Persson råkat alldeles på avvägar, och vi be vänligen att någon välsinnad kvinna måtte taga P. om hand och bättra honom. Vi tro tvärtom att även kvinnan kan rycka någon stund från hemmets arbete och offra litet för fosterlandet, eftersom det ju även är hennes tillhörighet. Och när vi se exempelvis så många (mer och understundom något mindre) vackra studentskor valla av och an på Boulevarden, så undra vi mycket starkt varför de aldrig komma på den idén att bilda ett litet amazongarde, gå vi in vid Södra Skånska Infanteriregementet, där det är oroväckande gott om ogifta löjtnanter, få en vacker uniform och öva sig i vapnens bruk. Det skulle vara något splitter nytt och få ett skallande bifall över hela landet. Och det skulle kunna hända att de i farans stund bleve dubbelt farliga för den välaktade fienden.

Anförare skulle de med all sannolikhet icke sakna. Det finns kanske folk, som skulle slåss om platsen. Och Persson—rätta på sig, yngling—vad säger han, om han skulle gå med dem och med tiden kanske stiga till GENERAL? Men han finge inte springa när det gällde, såsom ofta de för sed hava, vilka äro mycket stora i orden men ogrändalöst små på jorden.—

Så tacka vi nu Persson för hans välvilja att höra på oss, önska hr Persson en glad jul och emotse med nöje H. Hr Perssons vidare brev, dem vi icke hava tid att läsa.

Ärade Perssons in i döden trogne vän

F. T.

EN FRIDFULL ORT.

H. änkefru Johansson!

En fridfull ort! Jo, för all del, av den sorten ha vi flera st. på lager. För exempel Värnamo.

Där är så skönt och så lugnt och så fridfullt så att det aldrig i livet kan vara bättre. 1,046 människor samt två hotellägare bodde där häromsistens och fördelade sig lekamligen på 1 liten kyrka, 1 stort missionshus, 1 lokal för svenska frälsningsarmén, 1 för amerikanska dito, 1 stort baptistkapell, 1 metodistkapell samt 3 st. goodtemplarehus. Varjämte desslikes funnos KFUM, KFUK, en vegetarisk förening, en teosofisk dito, en »förening för det godas befrämjande», en avdelning av svenska föreningen »bort med tobaken» samt en filial av andeskådare, vilka när sommarsolen skiner och junken faller på tidtals lära samlas på en holme i Lagan, vilken syndafloed är hyggelig nog att tvätta samhället utvärtes.

Modern kultur står alltid där i härligaste blomning, och dess främsta språkrör är Värnamo-Ropet, som till på köpet är frisinnat; och det så att det ryker om det. På ena spalten bevisar det hurusom den otäcka högern förstör fäderneslandet, och på den andra klargör granneliga en rättsinnad yngling huruledes vi skola älska vår nästa såsom oss själva och icke hysa agg i vårt hjärta mot någon, eho det vara månde, vid äventyr av påföljd. På tidningens kontor får Ni köpa gravkransar, guitarrer, bastubor, ljusstakar, m.m. till upplysningens och framåtskridandets tjänst. Och i fönstret hänger ett jätteplakat om amerikanska frälsningsarméns »Filadelfiamöte». »Kommen mangrant!» »Samlens alla!» skriker Ropet.

—Så att där uppe, snälla Fru Johansson, är det visst och sant fridfullt. Nedanför de dödas gamla gård glider Lagan, förtjusande vacker, så som den runnit i tusen år, och inne i kyrkans vapenhus möter Er en gammal gravplatta av järn, på vilken Edra ögon skåda följande skrift:

Här hvilar den som dygds och flitens egen Wän ej nånsin kände smickrets
färg med namnet utaf HAMMARBERG.

Så enkelt och fridfullt har nämligen folket där varit att ingen blivit högfärdig och kaxig ens för det att han burit ett genom tidevarven så lysande namn som Hammarberg. Däremot berättas det om en

ståndare däruppe, som hette Hammarspik. Han förlorade de sista hopsamlade resterna av sitt förnuft när han varit där i 8 dagar.

På grund av vad vi sålunda anfört rekommendera vi alltså på det hjärtligaste Värnamo såsom en vederkvickande station på vägen till evigheten.

Obs.! Torrlagd. Medtag lilla nubben!

VÄRLDSUTSTÄLLNINGEN I OXLANDA.

Protokoll, hållet vid sammanträde med verkställande utskottet den 3 april.

* * * * *

§ 9.

Kommissarien föreslog att utställningsstyrelsen måtte besluta, att låta uppföra en toalettbyggnad i omedelbar närhet av A.-B. Dominicas blivande utställning i det fria. Ritning och kostnadsförslag (Bil. 6) förelades, och skulle kostnaden för byggnaden uppgå till 220 kr.

Ledamoten *Andréehn* instämde.

Ledamoten *August Johansson* fann det högst besynnerligt, att kommissarien ens ville komma med sådana förslag. Vad utställningen behövde, vore besökande och icke toalettus. Kunde kommissarien skaffa utställningen så många besökande att en särskild toalettbyggnad vore ofrånkomligen behövlig, så skulle tal. med all sannolikhet icke gärna motsätta sig uppförandet av en enkel sådan. Men till dess så inträffat, ansåg han frågan vara för tidigt väckt. Yrkade avslag.

Ledamoten *Andréehn* instämde.

Kommissarien framhöll ytterligare nödvändigheten av uppförandet av en toalettbyggnad å utställningen—

Ledamoten *Thornérbergh* hade aldrig kunnat förstå detta märkvärdiga skrikande på toalettus, som på senare tiden gjort sig hört i samhället. Tal. vore principiell motståndare mot dylika moderna hönsburar och hade i stadsfullmäktige i detta avseende med kraft och framgång värnat om de mindre skattdragarnas medel. Genom ett skrivet anslag vid ingången till utställningen kunde allmänheten i tide upplysas och dylika påhitt undvikas.

Hr *ordföranden* meddelade, att han på grund av tvingande skäl vore förhindrad att längre närvara. Och då v. ordf. icke kunnat med kallelse anträffas, utsågs ledamoten Persson att leda de återstående förhandlingarna.

Ledamoten *Linnér* erinrade om den moderna hygienens betydelse för individen och samhället och om de krav, som i sanitärt hänseende kunna ställas på det sistnämnda. Han fann för sin del kommissariens förslag vara ganska välbetänkt men ansåg dock, att kostnaden för den föreslagna institutionen vore alldeles för hög. Å andra sidan ville tal. likväl icke påtaga sig ansvaret för att utställningsstyrelsen helt och hållet avvisade denna angelägenhet. Tal. hade under besök i Paris å boulevarderna därstädes sett dylika inrättningar av en enkel men tilltalande konstruktion. Ytterväggarna behövde knappt vara en meter höga och ingalunda räcka ända ned till marken, varigenom en avsevärd besparing kunde ske. I det inre behövdes också endast *en* apparat, då kommissarien säkerligen ändå icke menade att en besökande skulle använda mera än en sådan åt gången. Yrkade att utskottet måtte anslå 30 kr. för uppförande av en enkel byggnad enligt tal:s förslag.

Kommissarien utvecklade ytterligare skälen för det av honom väckta förslaget—och yrkade bifall till detsamma.

Ledamoten *Gunnarsson* ville på fullt allvar fråga om kommissarien ämnade ruinera utställningen innan denna ännu öppnats. I tal:s gård hade under de 40 år, han innehaft den, icke funnits någon särskild toalettbyggnad och det hade gått ändå. Kommissarien kunde tala om sin erfarenhet från så många utställningar han ville. Om det vore han, som skulle råda här, och icke utställningsstyrelsen, så bleve kanske hela utställningen ett toalettus. Tal. ämnade åtminstone freda *sitt* samvete.

Ledamoten *Andréehn* instämde.

Ledamoten *Jöns Johansson* bad hr kommissarien icke fästa sig vid vad Gunnarsson anfört, då Gunnarsson nämligen vore en känd tasse, som av misstag kommit in i utställningsstyrelsen.

Ledamoten *Andréehn* skulle häri instämt men avstod från ordet.

Hr *ordf.* anmärkte att han väl, i likhet med kommissarien, fann det nödigt att en toalettanordning gjordes å utställningen men däremot icke kunde finna det lämpligt att därmed belasta utgiftssidan. Under den estrad, som skulle uppföras för Herr Landshövdingens tal vid utställningens öppnande, bleve ett tomrum, som mycket väl kunde till toalettinrättning anordnas. Då emellertid ordinarie ordföranden, Herr Direktören och Riddaren Svenhaniuus, lämnat sammanträdet just under detta ärendes handläggning och Herr Direktörens avgång säkerligen icke skett utan sin givna anledning, så ansåg hr Persson att det skulle vara en förolämpning mot Direktör Svenhaniuus, om ärendet avgjordes i dennes frånvaro. Ordf. ansåg sig därför förhindrad att framställa proposition i ärendet men yrkade detsammas bordläggning.

Ledamoten *Andréehn* instämde.

Utskottet beslöt att bordlägga ärendet, varvid dock ledamoten Gunnarsson ville till protokollet ha antecknat att Jöns Johansson icke skulle tala om rep i hängd mans hus. Den mystiska eldsvådan i Johanssons ladugård vore därtill i allt för färskt minne.

* * * * *

Som ovan
Sekreteraren.

SKALLIG PÅ EN NATT.

Yddingeodjuret.

En ganska ledsam historia inträffade i förrgår å säteriet Gullnäs vid Yddingesjön i det att porslinsblåsaren Efraim Jönsson då blev illa skrämmd med en högst beklaglig påföljd.

Då hr Jönsson vid 5-tiden på morgonen nere vid den lummiga stranden var sysselsatt med att sylta ollon, såg han plötsligt ute på den av stormen upprörda sjön att ett föremål av okänd natur rörde sig sakta upp och ned. Med anledning härav skyndade han hem och intog lunch, varpå han tillkallade lägenhetsinnehavaren Johannes Hansson, som var bortrest. Jönsson, som är född i Kivik men i all sin tid åtnjutit en god och hederlig vandel i Stora Svedala, gick därpå ned till sjön och seglade med revad fock ut på det skummande vattnet. Kommen ungefär mitt för Lillö stannade båten häftigt, varvid hr Jönsson med ögonen iakttog att rakt förut ett gredelint föremål av enormt omfång reste sig ur vattnet och fräste som ett lokomotiv. Hr Jönsson blev härav så skrämmd att han rodde hem, intog sängen och blev skallig.

Händelsen har i orten väckt så mycket djupare medlidande som samma dag en ung gosse i Holmeja på ett mindre tilltalande sätt djupt förolämpat en äldre kvinna, mot vilken man hittills aldrig någonsin haft någonting egentligen allvarligt att invända...

PIGAN SOM VÄRPTE.

En nästan knappt trolig, men rätt rolig historia meddelas oss från vår bygd, där gammaldags heder och dygd guskelov ännu är bunden vid torvan, som hänger fast vid bonden.

Det hela gäller en skomakare, som har ett hus, i vilket bor en bakare, som är frälst, men tuggar snus. Hans piga låg i vintras på lasarettet i Lund och led som en hund, ty hon hade skavigt sig på benet, så att hon fick ältan och blodet gick avigt. Nu var hon kommen hem, litet mager, men svajig och fager, och skojade inte så lite här hite och där dite i hagar och ängar, där hon dansade med byns drängar.

Så en kväll innan hon ordet visste miste hon sansen och slog i en vägg. Folk kom till och fick tag i'na

och märkte då—död och pina!—att människan värpt ett ägg. Och sedan dess var kväll, då solen står i väster, samlas byns folk och präster och bevittna med andakt och skärpa, att pigan kan värpa.

Hur underbar är inte livets mystik? Billige läsare, lyft dess flik och se hur det är tillagat! Allt går till en tid. Sen blir det uppdagat.

GLASMÄSTARE JÖNSSON.

Det är oss smärtsamt att i dag nödgas meddela den ärade allmänheten att i går var glasmästare Jönsson så i tag och ånyo förveten på denaturerad sprit att han fördes till lasarettet och kom dit som ett lik, för vilket ögon, öron och förnuft och alla andra lemmar voro som luft.

Egentligen är Jönsson ett beskedligt skrå, som tar sig en sup då och då och för resten knogar med ramar och rutor och kitt och låter var och en vara i fred med sitt. Men så plötsligt blixtrar det i klotet: »Skall jag, en friboren man, stå här som en slav? Nej, så anamma» och med detsamma vräker han ramarna och skrotet och det bär av till apoteket, där han hampar sin liter, gudaboret obekymrad om dess sviter.

Nu ligger Jönsson och begrundar sin levnad. Hans enda trevnad består däri att hans bakre parti är hyddat med plåster och dukar och klutar. Det hände sig nämligen i går då han ingenting visste att han tog miste och satte sig relativt lugn på en glödhet ugn så att dess ringar och det namn, som gett ugnarne rykte, sig vackert tryckte av uppå Jönsson där Jönsson slutar.

Sens moralen av denna händelse är en kall maning till drinkare och gaminer att omedelbart skrida till omvändelse och akta sig för denaturerad sprit och varma kaminer.

PANTALONGER OCH BONDÅNGER.

Det var en gång en människa, som inte betalte sin skraddare.

Till slut blev skraddaren ond och drog sin tredskande kund till rådhusrätten i Lund. Men innan målet kom före, hade människan betalt vartenda öre—det var hela 40 lock för pantalonger och rock. På samma gång svor han och sa', att hur det än ville bära åsta, så skulle ingen kunna avtvinga honom så mycket som ett ruttet lingen för stämning och resolution och annan tocken där don, varmed man pungen får lätta, då man blir stämd inför rätta.

Följden blev, att målet ropades om igen och om, och kostnaderna hopades, då människan aldrig kom. Där satt rätten och väntade—vaktmästare Larsson ropade och gläntade,—men människan var beständigt väck, och det såg ut, som om han ville driva gäck med kåranden och hans advokat och vår vällovliga magistrat. Kan väl någon förtänka, att rätten började betänka den kitsliga situationen och dömde personen att böta gång på gång, tills hans böteslista blev så lång, att den sprang upp till hundra riksdaler.

Då tar karlen reson och betaler 70 kronor—det täcker hålet för kostnaderna i målet. Men böterns hänga ännu och vänta och växa med ränta på ränta.

Sens moralen, min vän, den är den: kritar du pantalonger, så får du bondånger, ty den, som icke betalar för stycket, får satsa fem gånger så mycket.

TEATERRECENSIONER.

På den akademiske theatern i Lund spelades i går comoedie af en skådespelaretrupp, som uppgafs vara från Stockholm.

Det stycke, som derwid framställes, war benämndt Jeppe på Berget eller Den förvandlade Bonden, en pièce, som skall vara diktad af en dansk norrman wid namn Holberg. Denne herr Holberg, som lærer hafwa fört ett widlyftigt och kringswäfwande lefwerne, skall slutligen hafwa stannat i Köpenhamn, der han utfört ett ordnadtt arbete men sedermera aflidit. Hans nu uppförda skådespel innehade många lustigheter och amuserade mycket publiquen. Det framstälde huruledes det är galet att den, som icke är född adlig, kommer till werldslig ära och magt, hwilket altid slutar med att denne upkomling dricker sig full, faller på en gödselhög och blifwer tyrannisk.

Herr Oscar Bäckström, som uppgifwes vara anstald wid ett theaterhus i Stockholm, är en ung man, hwilken derstädes hafver väckt gode framtidsförhoppningar. Nu framstälde han wår Jeppe så fullständigt att man, utan att förgripa sig på sanningen, måste säga att herr Bäckström äger mycket naturlige anlag. Dock brukade han många swordomar samt jemtväl fule ord. Wi undra mycket om detta kunde vara aldeles nödwändigt. Konsten är wäl dock det ädla, som skall försköna lifvet, men intet är det wackert att höra en skådespelare tala om smuts och sådant då han i stället kunde nämna solens up- och nedgång, fåglarnes sång samt den förunderliga alwisheten i naturen.

Utom herr Bäckström framträdde äfwen åtskillige andre comoedianter, deribland twenne mamseller. Om äfwen alle desse woro af mosaisk börd är oss icke weterligt; men det såg så ut.

Publiquen hade kommit tillstädes i rikt antal, och syntes bland densamme flere af stadens fruar, en akademisk lärare och åtskillige studiosi. Det förnams jämwäl att wid hwarje paus flere af desse studiosi reste sig upp och gingo ut samt återkommo om en liten stund. Nu uppgifwes det att de gingo ned i en källare och drucko starka drycker, hwilket oskick för sed blifwit. Dock syntes det icke att någon af dem somnade eller på annat sätt sig oskickligt uppförde. Men det bör allwarligen frågas om icke procancelleren borde wid ett sådant tillfälle vara tillstädes och förmana de unge att icke lämna sina windsrum efter det mörkret fallit på. Nu applauserade de flitigt jemte den andra menigheten, hwilket wisar att de till och med ega wana att bewista publique förlustelser.

Jemväl i dag framträder skådespelaretruppen med ett lustigt spel, benämnt Första fiolen. Det begynner kl. 8 på aftonen och densamme herr Bäckström kommer dervid att ännu agera, hwilket är glädjande att erfara då man befinnar att han i går uppe på teaterscenen drack så mycket att han flera gånger der ramlade aldeles omkull.

* * * * *

Den trötte Theodor.

Med anledning av uppförandet av det bekanta Shakspearska sorgedramat »Den trötte Theodor» på wår akademiske teater i går i aftonstunden hade så många människor infunnit sig att ingen tom plats kunde upptäckas och att somliga medborgare sutto ovanpå varandra.

Sedan ridån gått upp började diverse människor inne på scenen att tosas och galna sig på ett högst besynnerligt sätt. Särskilt utmärkte sig härvid en hit nerkommen person wid namn Sjöström, kallad Victor. Vi skola icke inlåta oss på någon beskrivning, då denne lille pennen därtill är för ringa. Men så mycket vilja vi likwäl ha sagt att så som Sjöströmmen skapade sig ha vi hittills aldrig sett maken till. I sus och dus skuttade han omkring, bedrog sin hustru och misshandlade även på annat sätt sin lekamen, vilket vållade en naturlig trötthet. Till följd därav snarkade han så förskräckligt att han väckte hela publiken.

Sedan detta var gjort, var spelet förlorat. Den ene tittade på den andre, och rätt som det var började dom skratta, och skratta, och skratta ... så vidunderligt att många blevo alldeles fördärvade. Till slut jämrade sig hela allmänheten som 6,093 kattor i mars. Och när skynket för sista gången föll voro flerfaldiga personligheter alldeles upplösta.

Det kunde dock icke förmärkas att någon hade något ont i sinnet mot herr Sjöström. Tvärtom funnos flera som tillkännagåvo ett försonligt sinnelag och tillönskade honom lycka och framgång i det kommande livet.

NOTISER.

Vi äro glada att i dag kunna meddela våra läsare att *nu* har domkapitlet på 1:sta förslagsrummet till kyrkoherdeskapet i Kristianstad och Vä uppfört vår docent i exegetisk teologi Matheus Lundborg. Vi äro, dess bättre, icke av den sortens folk, att vi vilja skräppa över vår andel häri, men så mycket anse vi oss dock i förtroende kunna nämna, att kyrkoherden Thulin i Skepparslöv och lille komminister Lundblad i Fleninge kommo å andra och tredje förslagsrummen, vartill vi önska dem lycka och glädje.

Exegetisk är den teologi, som förklarar. Huru oändligt mycket behöver nu icke Kristianstad ha förklarat? För att icke tala om Vä! Begagnen nu därför tillfället, infödingar i Kristianstad och Vä, och förvissen er om Lundborg.

Eljes kommer han kanske tillbaka till Lund igen.

* * * * *

Av en huggorm blev i går morse i Holmeja en medelsålders, ogift man biten i det nedersta bakbenet. Som mannen hade träben, vilket ormen antagligen ej observerade, generade missödet honom icke utan intog han omedelbart middag hos en person, vilken varit gift med en kusin till hans faster.

* * * * *

En sannfärdig berättelse berättas till rättelse av en notis om en gris, som i en obehövad stund kommit ner i kryptan i Lund. Svinet—så berättade malisen—hade rymt från sin vaktare när det skulle till sin slaktare och då förföljts av polisen, en äldre jungfru och en skomakare samt en organiserad bakare. I kryptan hade blivit kalabalik med språng och hopp och skrik tills bagaren huggit grisen i svansen och gjort slut på dansen...

Det är gruvligt vad folk kan prata när dom gå omkring och ä lata och göra ingenting. Det hela är nonsens från början till slut men tar sig för resten inte sämre ut än det telegram, som i dag förtälja lät, att hr Lindqvist, Hans Grönaste Majestät, haft den övergående nesan att bli hängd och få »frikort på resan.»

* * * * *

Munskänken, kandidaten och glasrutan. Ett förargligt missöde inträffade i natt i Lilla Fiskaregatan, där en större, till 500 kr. värderad butiksruta hoppade ut på en överstemunskänk med påföljd att rutan gick i bitar men munskänken höll jämförelsevis väl ihop.

Saken var egentligen den att munskänken A. under nattens timmar förvärvat en evig vän i kandidaten B., varunder de tittat litet djupt i kristallglasen. När spöktimman kom, skulle de ut och beundra månen och råkade därvid in i Lilla Fiskaregatan, vilken förargligt nog inte ville ligga stilla utan rörde sig i bukter med påföljd att munskänken rätt som det var stöp på näsan.

B. skulle nu hjälpa upp A., vilket icke precis var så lätt då gatan alltjämt var i svår gungning. Så kom händelsevis en chaufför C. och skyndade till hjälp. Med förenade krafter fingo nu B. och C. upp A. på det torra igen. Till tack för hjälpen slog munskänken genast chauffören på kraniet och även kandidaten gav chauffören en liten kroppslig påminnelse om hans dödlighet. Man torde inte förtänka chauffören att han blev något förbluffad över dessa uttryck av människovänlighet, och som han inte begrep sig på skoj, så tog han munskänken i ena vingbenet och hyvade honom mot butiksrutan så att det small.

Epilogen avspelades på poliskontoret, och bland åsna vittnen inställde sig även månen. Nu är det blott *en* fråga, som är avgjord, nämligen vem som skall betala rutan. Som emellertid både A. och B. och C. äro millionärer, så är det spörsmålet av en relativt underordnad natur.

BREVLÅDA.

Kandidat Olsson! Vad menas! Vet ni inte, att det är prof. Rydberg och inte vi, som uppfunnit elektronerna? För övrigt är er teori om dem nog oriktig. Enligt vår uppfattning äro elektronerna små astronomiska djur, som leva, ovanpå luften. De livnära sig av atomer samt sakna ben. Vid inträdande svårare köld gnugga de sig häftigt mot varandra, varigenom utvecklas värme, som framkallar norrsken. Påståendet att de skulle orsaka magnetiska stormar måste däremot vara oriktigt, enär intet väder råder där de leva.

Det kan väl hända, att denna uppfattning i någon liten obetydlig detalj kan justeras. Men i regel är

det rätt, som vi tro.

*****

D. J.! Kära Jönsson, är Jönsson galen? Inte kan Jönsson väcka tryckfrihetsåtal mot oss bara genom att skriva till oss. Utan Jönsson skall slå sig ner vid sin pulpet och skriva på ett papper att Jönsson yrkar oss respektive halshuggning eller livstids fågelbur. Jönsson går härefter till en kardmakare och blir hyvlad i hår och skägg, sen ikläder sig Jönsson Jönssons söndagsbyxor, varpå Jönsson talgar håret väl. Nu är Jönsson färdig, och Jönsson tager papperet under armen och går mitt över Stortorget upp till borgmästaren, där Jönsson knackar så nätt. Då Jönsson kommer in bockar Jönsson vackert, lämnar aktstycket och bockar. Det kostar omtrent två kronor, varpå Jönsson bockar och betalar. (Har Jönsson ingen kova, får Jönsson låna här mot första inteckning i fastighet). Jönsson bockar sen och går baklänges ut, bockar igen och försvinner.

Jönsson kan nästan vara lugn tills han skall sitta av böterna. Det dröjer alltid ett stycke, och ju bättre de bli, dess större rabatt lämnas å burtiden.

*****

Narkissos. Vårpoem! ... sällan! Skall det vara, så må det vara hänt mot erläggande av dubbel annonsavgift, medlens överlämnande till något hem för sedligt försummade eller vanartade barn samt rättighet för oss att skriva inledning och marginalanteckningar, allt efter som nöden kräver. Endast under dessa villkor införa vi poemen. Skalderna själva utföras genast, utan dom och rannsaking.

*****

E. L. Poemet »Mitt hem» kan införas under vissa villkor: 1) att det betalas som annons; 2) att författarens porträtt bifogas och klicheras i tidningen; 3) intyg av trovärdiga personer att författaren verkligen författat poemet; 4) under edlig förpliktelse avgiven förklaring över varför förf. begått denna gärning; samt 5) bindande garanti för att förf. omedelbart emigrerar.

I övrigt möter införandet intet väsentligt hinder.

*****

U—n. Tack för det anonyma brevet. Det går till samlingen, som med tiden blivit rätt nätt. Att redaktören är en »ovanligt stor idiot» gläder honom bra; han har alltid tyckt sig vara så liten. Att han till på köpet har ett »sanning att säga mycket dåligt huvud» erkännes välvilligt. Men han tar det som det är; han har icke något annat.

*****

Skaldiske författaren C. O. O.

Aktade Olzonh!

Du missförstår mig, vilket gör mig ont. Jag är verkligen ansvarig för vad som står i denna tidning, men icke för vad som ej står där. Dina verser ha icke fått plats i tidningen. De komma aldrig dit. Vi ställer du mig då till svars för dem som säger mig i prosaisk stil, jag är vorden en åsna.

Olzonh lille! Hon är nu 4 på morgonen. Natten har varit möda och slit. Men se! För dig och mig och oss alla tindra stjärnor uppå himlafältet, och i rippet glimtar dagen ur österled. Genom rutan ser jag en nattsudd, som mitt på torget skrålar naturens lov, medan en ensam poliskonstapel trår sina tysta fjät mot hans nacke.

Olzonh, hör och se nattens sublimes skönhet! Vänd då åter till naturen, kyss moder jorden och snyfta ut vid hennes hjärta, dikta och skalda, men vad du än gör så för Guds skull publicera det aldrig.

Olzonh! Nu går jag och lägger mig, men dessförinnan ... ett ord! Tillåt mig säga du!

*****

Lic. Lx. Till svar å ärade förfrågan få vi meddela att ni fått denna saken alldeles galet för er.

Obadja var ingalunda något fruntimmer eller eljest något obestämt utan en liten profet, som levde under h.m. Jorams tid. Han är särskilt arg på Nebukadnezar för det denne förstörde Jerusalem. F.ö. är det mycket litet man vet om Obadja. Han skall till det yttre ha varit litet ruggig men eljest en korrekt gentleman.

Vi hänvisa er i övrigt till en man i Uppsala, som heter Kolmodin och som skall vara styv på mindre

profeter. Räcker inte hans visdom så kom tillbaks. Ju mindre vi veta, dess mera skola vi med nöje meddela.

* * * * *

Fru Helga O.! Om man kan odla champinjoner i kök? Jo, alldeles förträffligt.

Man tager en korg jord, en köksjungfru samt ett stycke champinjonyngel. Blandar dem försiktigt med varandra och begjuter dem rikligt med diskvatten och matolja. Placerar det hela med hästspilling varvtals i vasken samt lyfter varje fredagsmorgon varligt på locket och skjuter alla flugor.

Om sex veckor böra champinjonerna vara uppe. Äro de icke det, avskedar man jungfrun och tager en ny. Experimentet är alldeles lönlöst under den årstid, då jungfrurna aldrig kunna hålla sig stilla.

* * * * *

Herr Patron B.! Vad i all världens frid är meningen? Vi ha bett Er skaffa oss en *kopia* av omskrivna aktstycke, vilken vi omedelbart skulle använda. Kopia betyder avskrift och har icke det ringaste med *kopiga* att skaffa, vadan det är oss absolut ofattligt huru Ni i vår begäran kunnat finna någon ärekränkning mot er arbetspersonal.

Men ... bevars, tar Ni det på det viset, så kom. Ett äretjyvmål mer eller mindre spelar ingen teater.

* * * * *

Poetissan Disa. »Livets intigaste ve»—förlåt, va ä' då' för slag?

Tag några glas punsch jämte kaffe med saltgurkor och snus i samt härtill några längder kavring med stekflott på. Förtär detta dagligen på fastande mage, varpå veets intighet dör bort av sig självt inom 8 månader.

Lyckas det inte så är ni obotlig.

* * * * *

Tacitus. Ädle yngling! Kom hit, så skola vi känna dig på huvudet och se, om du äger förutsättningar för att plöja den vida slättens feta jord, som tigger starka armar, eller gräva de diken, som skola famna vårens häftiga flöden och omsider prydas av Veronica beccabunga, vars grönska dock är intet mot den, som färgar dina jamber, vilka ljuda såsom återklang från grodkväket i den lugna pölen eller från kobenstrampet i det stilla alträsket.

Bemanna dig, yngling, och kom, och det kanhända du gör din lycka för evigheten!

* * * * *

Herr Patron Johannes Andersson, Flinkaby!—Nej, för all del. Fläsktullens borttagande blir även så tillvida till en välsignelse för vårt land som vi måste öka vår inhemska svinproduktion och framför allt göra billigare svin.

Såsom herr Andersson vet, ha vi ju gott om svin i Sverige, stora och feta. Men de kosta oss för mycket och bli därigenom för dyra för konsumenterna. Genom en radikal omläggning av vår svinodling skulle vi genast förbättra situationen. Herr Andersson är mannen att göra't. Hör ett råd: importera vårtsvinet! Renodla det. Var 6:e vecka lägger dess hona 22—24 ägg. Det blir i lyckligaste fall bortåt 200 grisar om året. Gör om det, hr Andersson, eller tro oss på vårt ord.

Vårtsvinet är för övrigt ett både fint och trevligt svin. Den omständigheten att det lever mest om natten möjliggör för badgästerna en relativ dagsro. Det trivs helst i gamla termithögar, vilka äro rätt billiga att uppföra, samt har en trevlig hårkvast på svansen. Det låter lätt dressera sig till salongsvanor, blåser utmärkt occarina och går i Afrika upp till 2,000 meters höjd. Som detta är 884 meter mera än Sveriges högsta fjäll, Kebnekaise, så bör alltså vårtsvinet ha de vackraste utsikter att för Sverige bli vad man i ordets bästa mening skulle vilja kalla: ett nationellt svin.

* * * * *

Fru A... Att bemälde unge man utan att ha betalt hyran avflyttat, kvarlämnande endast 28 tömda punschbuteljer, en söndrig sodavattensbutelj, en av honom såsom slaskspann använd glasskål, ursprungligen avsedd för aquarium, samt en halv byxhångsla anse vi vara mycket orätt gjort. Och det bästa råd vi kunna ge är följande: hyr ett centralt beläget, stort butiksfönster. Anordna där en utställning av föremålen och sätt ut ägarens namn. Hyran blir tvivelsutan betald.

*****

Herr Reservunderlöjtnant S. i X. I besittning av Herr Reservunderlöjtnantens ärade av den 9 d:s rörande vår uppfattning av det krigspolitiska läget be vi vördsamt att vördsamt få tacka Herr Reservunderlöjtnanten för att Herr Reservunderlöjtnanten behagat uppmärksamma bemälda vår uppfattning på samma gång vi bemärka att Herr Reservunderlöjtnantens uppfattning om vår uppfattning är att denna är »rent åt h—te» samt att vi »borde skämmas» m.m., såsom Herr Reservunderlöjtnanten har godheten att meddela oss.

Vi tillåta oss samtidigt göra en vördsam förfrågan om huruledes Herr Reservunderlöjtnanten mår. Skulle Herr Reservunderlöjtnanten möjligen eventuellt besväras av illamående eller kväljningar eller nervös oro i Herr Reservunderlöjtnantens mage eller eljest i Herr Reservunderlöjtnantens ädlare delar, så tillåta vi oss föreslå att Herr Reservunderlöjtnanten låter bädda ned sig under 7 täcken och 6 filter med våtvärmande omslag omkring Herr Reservunderlöjtnantens förnuft samt varma flaskor under Herr Reservunderlöjtnantens personlighet. Dessliques behagade Herr Reservunderlöjtnanten vördsamt intaga ricinolja, acetylsalicylsyra, vismuthpulver, aspirin, Thielemanns droppar, Frangulapiller, saltgurkor, levertran och ansjovis, varpå Herr Reservunderlöjtnanten är välkommen upp till våren, då solen skiner. Skulle Herr Reservunderlöjtnanten därtill vilja öka sin godhet med att sända oss Herr Reservunderlöjtnantens fotografi från dels nu, dels efter det att Herr Reservunderlöjtnanten genomlevat nämnda kur, så att vi få känna och jämföra Herr Reservunderlöjtnantens särskilda drag, så skulle vi vara Herr Reservunderlöjtnanten ytterligare tacksamma.

Vi tillåta oss teckna oss såsom Herr Reservunderlöjtnantens synnerligen bevågne

F. T.

*****

Fröken kandidat! Vi dela hjärtligt edra bekymmer och anse det vara rysligt styggt av studenterna att spela Uarda utan hjälp av studentskorna. Så till exempel skulle det gjort sig över hövan väl om åtminstone en av mumierna varit kvinna; på den tiden torkade de som bekant även damer, vilka som sådana nästan togo sig bättre ut än männen, höllo sig längre och krävde mindre utrymme. Och vidare skulle det onekligen icke skadat om Uarda själv spelats av en kvinna. Han var ju visserligen mycket söt; men på scenen kunna även studentskor bli söta. Och det skulle nästan gjort sig bättre om *ni* stultat omkring med en liten Moses än att se kandidat X. i den mänskligt att döma omöjliga situationen.

Men, en liten tröst! Gadda er ihop med kamratskorna, skriv ett spex och tag revanche. Låt även de manliga rollerna spelas av studentskor. Och skall där nödvändigt vara ett hittebarn med, så låt det för en gångs skull vara kristet. Judebarn kunna ju nog vara mycket rara. Men se, kristna glyttar! Det är ändå toppen.

*****

Hr Johansson, Växjö. Nä, hr Johansson, det är fel.

Man kan inte skilja giftiga svampar från ätliga genom att lägga en silversked i anrättningen. Lika gärna kan man ditlägga en galoscha. Och ett säkert medel vore visserligen att låta sin svärmor prova anrättningen, vilket dock icke kan rekommenderas såsom i vissa givna fall stridande mot lagen och dessutom rätt oridderligt.

Det finns inte mera än en väg för att lära skilja giftiga svampar från ätliga. Det är att lära sig de olika svamparnas kännetecken. Köp en svampbok, lås sig inne i ett rum, rulla ner gardinerna, tänd pipan och läs så att ögonen stå på skaft. När hr Johansson kan boken utantill, framifrån och bakifrån, så res till Evedal, gå in i djup och öde skog, löp runt där i en vecka—om nätterna med acetylenlykta—och lär sig alla där växande svampar. Kom så fram en söndagsmorgon, då solen skiner, så få vi se, hur han ser ut. Kan hr Johansson då skilja Rödlätta Fasta Vitsporiga Kremlan från Jättestora Klotrunda Röksvampen, så har han förutsättningar för god fortsättning. Varom icke, så vilja vi icke i detta sammanhang tillkännagiva vår oförytterliga mening.

*****

Seminarieeleven Kalson!

De schmalkaldiska artiklarna—vad menar ni med det? De ha ju icke ens varit utställda och följaktligen varken kunnat få medalj eller hedersomnämmande.

För övrigt hava vi annat att göra än att besvara all världens frågor från öster till höger. Vi måste fastmer aktgiva på tidens gång och tänka de tankar, som, öde på livets mo, ensamt berättiga individens

existens.

*****

Johanna Olsson, Tostarp! Odling av foderbetor för fönsterdekoration är synnerligen berömvärd. Man tager en beta och puttar ner den i en kruka samt tillsätter litet jord, krukskärvor och vatten. Till Michaeli står den förtjusande blomman i full skrud. Klipper man så ut litet pappersblommor och målar dem röda och gula samt placerar dem jämte litet karameller här och där på stjälken, så får man till julafton en mycket prydlig bordsdekoration.

Obs.! Betan trives bäst om den då och då gödslas med litet ålsoppa och vismuthpulver, vilket rekommenderas av våra mest framstående specialister.

F. T.

*****

»*En kaffetörstig ungmö!*» Vi tacka för ärade hälsningen och det vackra poemet, som vi tillåta oss bevara för oss själva.

Ni har 1,000 utvägar att klara er i nöden. En av dem är att använda ett slags nytt surrogat, som vi rekommendera på det livligaste. Tag hälften torkad och mald bark av brakveden, en fjärdedel snus (Dahls gamla välkända) och en fjärdedel torkade och malda tvestjärtar. Tillsätt härtill en tesked kaffe, och Ni har den härligaste Mocka, Ni kan önska.

Om Ni då fortfarande »har humor kvar i knoppen», så lyckönska vi. Skulle den flytta sig längre ner, så meddela benäget. Det finns bot även för så'nt.

F. T.

TANKAR AV FLODQVIST.

(Under storstrejken 1909).

Bedes få infört denne artikel jag betaler ve mikeli, som att nu det blivit förbjudet svenska medborgare att ingen får lov till att köpa en syp i Sveriges land undantagandes för sckiuka och ormbittna så will jag härmed meddela att jag hawer en Huggorm til almenhetens betiänande i mariagatan 68 till höger på gården venster om porten.

ps. om att ormen är abbonnerat till den 28 i d:s.

Högaktningsfullt

G. H. Flodqvist.

will Redaktören köpa stikelisar så skall jag fånga till hösten när wi ha kardeborra.

*****

Herr redacktör Bulo av Folckes Tidning.

Såsom att det måste tillåtas undertecknat att säga några ord i det Almena i anledning utav att de nya skattheistorijerna som folcket intet jillar utan beror på tidens Hökfärd och flärd;!

I min barndom feck folcket lära sig att arbeta samt togga sirap och grovt bröd i sitt anletes sfett men i våra dagar går arbetets söner på dans och deras döttrar blir studentskor,—så krumstomerar dom med håret så dett står i 7 väderstreck samt hava glasögon på näsan jämte en kårt Kjortel samt blå jacka. Jag har ofta tänkt över vadför de äro så rälige när de komma i Grönekatan? I min ungdom hade fleckorna krenelin och dett var intet något varkligt noje att möta en fyllefem St. i kattasträtet vid elli Lungrens. Men tjangs var där i tösorna, oppspelta var dom och huven hade di på skaft;—nu för tiden är dom så lärda så di går med klackarna och man får med smärtsamhet fråga sig själft att om dessa studentskor eller andra Luftandar äro Skapelsens mästervärk, så vad är då undertecknat?

Om en ny professor har di pesjonerat vid Universitetet? därom ämnar jag intet yttra mig! Men när

poliser och professorer föröka sig och uppfylla jorden fast en ärlig skomakare intet kan försörja sig på grund av de amerikanska maskinerna så vill jag säga som professor Linngren sa på en kyrkostämma för 30 år sen nej, hej, gubbar, stopp litta och låt oss först se vad det kostar.—!

jag kan häller inte vara med om att desse ångsosalisterna eller s. kallade folkförbundet vil sätta sig emot att vi få en ny Flotta in i landet! Då Carl den tolfte belägrade Kristijania sjöng han böj svea knä vid Skriften och det så att norrbaggarna di sprang. För att intaga Norje behöva vi en ny flåtta som att nog statsmenester Linneman sätter ijenom. Men det är intet någon konst att bliva en Upphögd Man uti ett land när man lyftes opp på samhällets högsta bärgstoppar men sätt han ve en hövelbänk med 3 skilling om dagen och till att gå efter bir till hans gesäller så får vi se vat han duger till

högaktningsfullt *G. H. Flodqvist.*

Bedes infört i tidningen.

* * * * *

Till allmänheten!

Då det nu blivit utspritt att det skulle hava varit undertecknad, som givit meddelandet om att fyra (5) st. vargar i tisdags kväll varit synliga vid hospitalet, men att de icke skule ha varit några vargar utan 4 (fyra) krokodiler, så får jag härmed kungöra att så icke är förhållandet. Jag har genom ett mångårigt vistande bland vilda djur lärt mig så noga känna krokodillens, d. v. s. alligatorns liv och leverne att jag mycket väl vet att skilja på en krokodill och en varg. Det anser jag vara en så ännel sak att jag därom icke vill skriva i tidningsspalterna, isynnerhet då man vet att krokodillerna föder ägg men varghonan haver levande ungar.

Beskyllningen om att det icke skulle hava varit vargar utan åsnor anser jag så simpelt att jag icke mer vill sysselsätta mig med detta pinsamma ämne.

Högaktningsfullt *G. H. Flodqvist.*

För undvikande av laga obehag behagade de tidningar, som intagit saken, att även införa ovanstående.

* * * * *

Till Folkets Tidning, Lund,

Undertecknat får härmed fråga om att jag icke äger riktighet att få lov och gå i fred på Lunds gator.

Nämligen då jag häromdagen promonerade vid den solåguska instusionen så kom den där boende Apan springandes ut igenom fönstret utan att jag anade det såsom ett rytande Villjur och grep mig uti den ene rocken som om den ville äta upp mig levandes;—jag frågte vad som stod på och vad meningen var samt förklarade min person varpå att den satte sig på Skärten på trottoaren samt goppade som en Gummibäll samt skallrade med tänderna och rullade med ögonen och skrek som ett fruntimmer och hoppade mitt opp uppå min ena byxa där det bet mig uti benet så att jag måtte gå till doktorn och bevisa mina omständigheter.

Nu frågas vänligen vem äger denne Apa eller Rovdjur! Är det Academien eller Lunds stad eller är det möjligtvis en kandidat som har glasögon och bor i en port. Jag frågar icke efter vilcket men vill gärna säga ifrån att det är simpelt handlat. Om det hade varit ett fruntimmer eller en studentska som kommit gående, vilken Olycka skulle då ej haft hänt. Om redaktören känner professoren där eller någon av di andra kandidaterna så kan di gärna få veta vad för slags underordnade som di har.

Mitt namn är hemligt.

* * * * *

såsom som att Undertecknat i Lund bliwit förnekad att köpa spirituosa genom en del fröknor eller kvinspersoner som icke bliwit presänterat för mig och altså är okända Personligheter? Jag har ernärt mig hederlitt i sextati år och ligger nu på min Sottsäng igenom et Maglidande som intet är friskt ännu. —Men i gamla tidor hade jag många goda Ideor samt gick i Kyrkan alltid då riktiga präster predikade och icke Svärdsbrukare och babbianor Och en ära och en Hedor var det när som Flodqvist inför sittanes Forsamling blev föresladd till lunds stads Kyrckowärd men pastorn slog Klubban i bordet så di hoppa, men til sommaren blir det nyt liv

då sjonger foglarna när Flodqvist går ut i sin skogh och fångar en Huggorm varpå at Fröknorna är välkomna i mariagatan—fatti men Stolt är mit walspråk och lyder intet kommando av Ordförander eller

andra negrer med högaktning.

G. H. Flodqvist mariagatan 68 b.

bedes få infört i tiningen.

* * * * *

bedes få infört denne artikel.

Såsom att det politiska vender uppochner på hela Samhelet så beder jag få meddela vad som är meningen med at Sverige skal skjydda sina Neringar;—som jag häromdagen kom till Anatomien i Lund för at till och säljja min Personlighet såsom död för Kandidaterna efter en Hederlig begravning samt Christelig Predikan warpå at jag vid Själwa porten blev avvisat av en Herre somm jag icket känner eller vill tala med mera? där köptes inga lewande Lik sade han änskjönt jag Personligen wet at där på en Gång var resanes 6 St. fina Fleckor ifrån malmö och sålde sig allihopa helt och hålet efter Döden samt en bokhållare somm där intet var mycket met warpå at jag måtte gå fast jag sitter trångt i det och behöwer peningar—

nu frågas är detta ett sätt att behandla en Person, och är det att oppmuntra Fosterlandskärlek, i amerika där vet di wad monyn är och där kan jag gå in och sälja mig til vicken anatomi somm jag vill och får pengar kántant? det kallar jag för att oppmuntra neringar och alla som arbetar i det tonga, men di som har Anatomien i Lund di oppmuntrar Emegrasjonen fast det gör detsamma för jag krusar dom intet mera

Högaktningsfult *G. H. Flodqvist*.

FRÅN ALLMÄNHETEN.

Undertecknad, som är född i Uppåkra, anhåller vördsamt, att Redaktören måtte skriva litet om Elefanter.

Då det nu, med vad sannolikhetsskäl skall jag inte tala om, berättats från Norrköping att en elefant vistats uti Skogen därstädes och blivit infångat så som ett vilt djur. Så frågas om detta är i överensstämming med Lagen? Eller har icke elefanten rätt att gå i fred i Nordens högskogar? Det synes mig som om att Kongl. Majestäts Jaktstadgar härutinnan är otydlige enär att elefanten som föder levande ungar och livnärer sig genom Snabeln icke får såsom ett skadedjur betraktas utan bör hälsas med glädje varhålst detta stora och gamla djur som fortplantar sig i det fria mötes eller träffas uti Naturen.

Skulle därför Redaktören som väl ymmar för de arma djuren vilja ställa om att någon riksdagsman ville Mottjonera, uti Riksdagen om att en ändring angående elefanterna? Känner Redaktören Herr Jakob Larsson så skriv till han och säg han att han får göra något så skall alla di som äro djurens vener rösta på han.

Om förlåtelse att jag har skrivit: Men jag har gått igenom Alnarp och där hade de tidningen då jag var ledig vilket var sällan.

Med utmärkt högaktning.

Högaktningsfullt

Lars Sjögren,

Agronom.

Om Redaktören skriver så lägg ett gott ord om där kunde ble Pension till oss som gått igenom Alnarp? En ann kan va så god som en ann sa länsmannen och la sig i klaveret.

* * * * *

Undertecknad är endast 22 år, vilket egentligen icke hörer hit. Emellertid har på senare tiden mitt skägg börjat växa i alldeles orimlig proportion, vilket pr vecka vållar mig en högst kännbar utgift till barberaren. Så mycket mera kännbart blir det som far min skriver att det är dåliga tider och att jag skall draga in på staten.

Nu har jag verkligen efter en rätt rundlig tids funderande fått en idé. Jag ämnar låta skägget växa,

bitvis, d. v. s. tills det varje gång når en längd av 3 cm. Därpå, menar jag, borde stubben kunna lämpligen avyttras till t.ex. madrasstagel, en förmån, varigenom våra militärförråd skulle kunna vinna en god och billig inhemsk tillökning i stället för att främja utländskt otyg.

Nu ber jag vänligen att någon sakkunnig måtte upplysa om följande: vem uppköper varan och hur mycket betalas den?

Redaktören behagade vänligen ursäkta frågan. Men jag anser den vara ett nationalekonomiskt spörsmål. Om vårt lands män under blott en enda månad sålde sina skägg, så skulle ett enormt kapital kunna utvinnas. Och så rena och fina de skulle bli se'n! Låt oss var för sig se oss om i vänhögen och tänka oss litet exempel!

Jag är tacksam för svar till p.r., Lund, och tecknar i aktning och frid

Geo Jackson, lib. stud.

* * * * *

Herr Redaktör!
The Editor of Folkets Tidning.
Lund (Sweden).

Jag vill säga ifrån i Eder tidning om litet intryck från min resa. Jag gläder mig att Lund blivit högt utvecklat, men det går långsamt i Sweden. Jag likar Sweden dock mycket väl. Men det är mycket i »old Sweden» som icke är mycket bra.

För exempel läkarne. Jag var sjuk i Denver (Colorado), jag går till en doctor. Han ser på mig. Well. Han skriver inga papper. Han har själv apotek. Jag får medikamenter, jag går—jag är frisk i morgon, i Denver (Colorado).

Doktorerna i Sweden skulle vara pharmacister. Det behöves inga apotekare. De göda sig på folkets dålighet. Det är intet väll.

Ett annat: Jag vill gå till Chicago. Jag kommer till stationen (i Denver). Jag köper ingen ticket (på engelska biljett). Jag går ner i tåget. Jag reser. Konduktören säljer själv biljett. Jag kommer i Chicago utan att stå vid biljettluckor och trängas. Amerika är bra.

Sweden behöver reformeras; demokratiskt. Old boys är där för många. Tullförvaltare, poliskonstaplar och andra ämbetsmän böra avsättas vid 50 års ålder. Ungt folk fram, så blir landet kraftigt och rikt.

Hustrun skall icke vara mannens träl. Jag är gift (i Denver, Colorado). Men i Sweden är det mannen som bankar sin hustru. Gör det i Denver. Upp på lyktstolpen—adjö! Livets svarta saga går i moln (dödens skugga).

Jag tackar för ordet; ärade editor. Jag vill skriva en bok till swedens folk.

Eder aktningsfulle *James Gooseberry*, född Jöns Swensson. Lilla Råby (1864).

* * * * *

Folkets Tidnings kontor,
Lund.

Då Ola Andersson på Kea och en del framstående personligheter samt kantor Andersson vid många tillfällen upprepade gånger sagt att jag borde varit riksdagsman för längesedan samt detta således skulle betyda att jag borde bliva vald i år för Färs härad, så får jag härmed avsäga mig det. Jag har visserligen gått i skola och fått mycket upplysning men så simpel är jag icke att jag vill uttränga vår gamle vördade riksdagsman som jag icke är hemma på politiken. Dock anser jag att fruntimmer icke behöva komma i riksdagen. Vem skall mjölka! Vem skall sköta barnen! Jag bara frågar. Och i det fall att där kan komma nya barn, vart skola de uppfödas! Nej låt oss älska vårt fosterland men icke göra riksdagen till en barnkammare, det är åtminstone min mening, herr redaktör. Sen får di regera som di vill.

Var nu så snäll och sätt detta i tidningen eller smit in en strof. Vill redaktören ha litet granna skärböner, då jag kommer till staden så generar det intet.

Vänligen

Anders Andersson, på Veingetorp n:r 7, adressen på Stationen.

*****

Till Folkets Tidnings redaktion.

Då i min gata ryktet utkommit att undertecknad skulle hava dödat eller eljest på ett grymt och mot etiketten stridande bruk hava avlivat en därstädes tillhörig katt, får jag härmed offentligen tillkännagiva att detta gemena rykte är fullkomligt oriktigt. Jag haver aldrig någonsin dödat någon katt, så mycket mindre som jag dagen efter detta ryktes utsläppande på aftonen mötte den ifrågavarande katten, vilken nu för ovanlighetens skull gick mitt på gatan.

Huruvida en studentska eller möjligen någon annan mindre väl klädd person utsläppt detta rykte vet jag icke, men jag håller det dock ej för otroligt. Det vore bra om redaktionen ville namngiva dessa, för exemplets skull och varnagel.

Lund den 6 april 1898.

J. Johansson, f. lantbrukare.

Snälle hr Johansson!

Var vänlig kom hit, medförande ryktet, katten och studentskan eller den andra personen, så skola vi se om vi kunna göra något av'et.

Red.

*****

Kungörelse.

Härmed måste det tillkännagivas att det rykte och osanning som blivit spritt ut att undertecknat är gift som fyller 30 år den 17 nästlidna Nov:br är icke med sanningsenligheten korrekt! att min syster har en svåger som kallas för lärd och doktor det är sin sak, men att han skall hava rättighet att ogenera hederligt folk och taga heder och äran utav dem det tror jag intet. För ville de lärde sköta sin sak så fanns här inte så mycket elände till som jag intet vill taga uti med en lång tång om di så slänger han efter mig på en lansväg. heller att jag vill säga ett andans ord om en sådan person därtill håller undertecknad sig för god.

ps om att namnet icke bliver utsatt högaktningfullt

Er. Is. Johansson, Färlöv.

*****

Under de snart 63 år, under vilka undertecknad varit stationerad härstädes, har det mångfaldiga gånger inträffat att jag nattetid blivit på olika sätt hyllad av allmänheten. Så ha vid upprepade tillfällen studentmössor placerats på mitt huvud. Däremot har jag över huvud taget icke mycket att invända, förutsatt att mössorna äro något så när rena. Likaledes har jag rätt ofta uppvaktats med blommor och även några gånger med hela granar. Det må också vara hänt. Mindre smickrad har jag däremot känt mig då man häromåret iförde mig en underkjol. Och absolut protesterar jag emot att man—såsom härom natten hände—placeras en tom kruka ovanpå mitt huvud.

Inför detta ofog anhåller jag vördsamt om skydd för min person och kommer i vidrigaste fall att gå min väg.

Lund den 19 maj 1916.

Esaias Tegnér, staty.

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK ALLVARSORD OM ALLTING OCH INGENTING ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the

Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7

and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™ .

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work

on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.